

Informació sense ànim de lucre

Crisi als mitjans de comunicació

A FONS PÀGINES 1 a 3

Raquel Rolnik

“Una casa digna no són quatre parets”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N264

7 de març de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

LES COMUNICACIONS ENTRE ELS COMANDAMENTS POLICIALS EL 27 DE MAIG A PLAÇA CATALUNYA

“O generem pànic o no els traurem d'aquí”

MIGUEL HERMIDA
Inspector de la Brigada Mòbil

> La prioritat de l'operatiu era desmantellar l'acampada

> La policia es va retirar desbordada per la protesta

ALBERT GARCIA

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 8

ROBERT BONET

Els tentacles obscurs d'Endesa a l'Amèrica del Sud

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Dones precàries: la lluita per una vida digna

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La Intifalla denuncia la corrupció enmig de la mascletà

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Els rebels estenen la revolta siriana a nombroses ciutats

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

, estirant del fil

AMÈRICA LLATINA · L'IMPACTE NEOCOLONIAL DE LES MULTINACIONALS ESPANYOLES

Endesa: negocis, espoli i repressió a Colòmbia

El desallotjament violent d'un campament de protesta contra un megaprojecte hidroelèctric a Colòmbia estén les protestes contra la multinacional Endesa arreu del món

Arnau Carné. Observatori Internacional de Pau (IPO)
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Endesa, la principal elèctrica espanyola, acumula un llarg expedient d'irregularitats i d'impactes socials i mediambientals negatius a l'Amèrica Llatina: des dels territoris del poble maputxe a Xile fins a les terres de comunitats camperoles a Colòmbia. Els seus càrrecs directius, històricament vinculats a l'elit econòmica i política del franquisme i de la *democràcia*, s'han servit de les polítiques neoliberals que han desmantellat les empreses públiques europees i llatinoamericanes per beneficiar un conjunt de conglomerats empresarials. Aquestes em-

Quan no en tenen prou amb la via administrativa, davant la resistència, no dubten a utilitzar la violència de la força pública i privada

preses, quan no en tenen prou amb els procediments administratius, davant la resistència de les comunitats afectades, no dubten a utilitzar la violència de la força pública i privada. El 3 de març de 2012, Emgesa, l'empresa que representa els interessos de la multinacional

Campament de resistència "vereda Domingo Arias", a la vora del riu Magdalena, davant de les obres d'Emgesa, el 3 de gener de 2012

espanyola Endesa a Colòmbia, en consorci amb l'empresa municipal elèctrica de Bogotà (EEB), va començar la desviació del riu Magdalena per construir el què serà una de les preses més grans de l'Amèrica Llatina al departament del Huila, a Colòmbia.

Quimbo: un megaprojecte hidroelèctric

Aquesta presa forma part del megaprojecte hidroelèctric conegut amb el nom del Quimbo, que ha esdevingut un autèntic pols entre el poder empresarial i la resistència popular. El projecte suposa la i-

nundació de prop de 9.000 hectàrees, gran part de les quals formen part de la Reserva Forestal Protectora de l'Amazònia i del Massís Colombià, una regió rica en biodiversitat i jaciments arqueològics. La inundació també provoca el desplaçament forçat de 2.000 perso-

nes habitants a la zona -majoritàriament vinculades a la producció comunitària agropecuària- i posa en perill la sobirania alimentària de la regió.

El Quimbo ha estat i és un projecte polèmic per la seva evolució administrativa. En un primer moment, va ser denegat pel Ministeri de Medi Ambient, l'any 1997, perquè "cap de les alternatives presentades en el diagnòstic ambiental era viable". Deu anys més tard, Emgesa, a través d'informes encarregats a la Fundación Natura, organisme denunciat per promoció de l'anomenat *capitalisme verd*, va aconseguir la llicència ambiental. El 2008, gràcies als moviments del govern d'Uribe Vélez, els territoris necessaris per la construcció de la presa es va declarar "béns d'utilitat pública i d'interès social" en benefici de l'empresa, ignorant les objeccions de les camperoles, les petites propietàries, les ONG, diverses professionals del medi ambient i les mateixes administra-

> IPO: acompanyar la resistència des de la solidaritat

L'Observatori Internacional de Pau (IPO), una organització d'acompanyament internacional a Colòmbia amb nudi a Catalunya, ha estat acompanyant Asoquimbo durant les últimes mobilitzacions de protesta. Aquest és el seu relat dels fets:

"Vam arribar a la zona del Quimbo travessant totes les noves infraestructures que està construint l'empresa Emgesa i, per fi, vam arribar a la ribera del riu Magdalena. A l'altra banda, hi

vam veure el campament de resistència de les pescadores de la zona. Anem a la resistència volia dir anem al campament. Vam viure allà i vam compartir experiències. Era com una platja de petites casetes de plàstic i, a l'horitzó, les obres gegantines de la hidroelèctrica: camions treballant 24 hores al dia, focus gegants de llum, excavadores, treballadores amb els cascos grocs, soroll... i, des del cim, la seguretat privada d'Emgesa, amb membres de la Policia

Nacional i de l'exèrcit, observant-nos tota l'estona.

El dia anterior al desallotjament, la policia va tancar els accessos al campament. No van deixar entrar periodistes ni membres d'Asoquimbo ni a nosaltres, que demanàvem passar per poder verificar el respecte dels drets humans per part de la força pública i privada durant el desallotjament. Cada cop s'anava concentrant més gent a la zona, que veia que els únics que travessaven el control eren els vehi-

cles de l'empresa elèctrica; llavors van arribar les notícies que estaven gasejant el campament per desallotjar-lo.

Després del desallotjament, ens vam retrobar amb moltes pescadores que havíem conegut al campament. La majoria d'elles sense sabates, amb les olles a les mans, abraçaven les seves amistats i familiars mentre cridaven: "Fora la multinacional! Que visquin les camperoles de Colòmbia! Que visqui la resistència civil!"

> La mà llarga del negoci energètic, un dels sectors claus de l'actual saqueig neoliberal, fa temps que va aterrar a l'Amèrica Llatina de la mà de multinacionals d'origen espanyol, que espolien els recursos naturals, empobreixen les comunitats locals i reforcen la militarització. Lluny dels anuncis de propaganda verda, avui, Endesa continua exercint aquest neocolonialisme de nous conqueridors. El cas recent del megaprojecte El Quimbo, a Colòmbia, ha esdevingut el darrer episodi d'una dinàmica que combina de manera maldestra el terrorisme d'Estat i la màfia econòmica.

, estirant del fil

cions locals. A partir d'aquí, es van anar interposant un seguit de denúncies i demandes que ordenaven paralitzar l'adquisició de terrenys i les obres d'Emgesa per emprendre taules de diàleg.

Asoquimbo reclama la cancel·lació del projecte i el restabliment dels drets de les comunitats afectades

Però, davant dels incompliments del Ministeri del Medi Ambient i d'Emgesa, que va iniciar l'adquisició de terrenys i les obres abans d'obtenir la llicència definitiva, el 5 de juny de 2011, Asoquimbo, l'associació d'afectades per la presa del Quimbo, va fer una crida a la desobediència civil i a la mobilització permanent. La crida obeeixia a reclamar la cancel·lació del projecte i el restabliment dels drets i de l'activitat productiva de totes les comunitats afectades.

Obres suspeses i reiniciades

Gràcies a les primeres protestes, es va aconseguir que el Ministeri de Medi Ambient declarés la suspensió immediata de les obres. Però, finalment, el 12 de setembre de 2011, el govern va donar permís a l'empresa per reiniciar l'activitat, amb les polèmiques declaracions del viceministre de Medi Ambient Carlos Castaño, que va afirmar: "Les mesures preventives seran derogades en el mínim temps possible, ja que no es pot afectar la confiança inversionista ni la imatge corporativa de les transnacionals locomotores del desenvolupament i el progrés del Huila".

Les protestes, però, van prosseguir i, el 3 de gener de 2012, van arribar al punt culminant d'establir un campament de resistència a la vereda Domingo Arias, a la vora del riu Magdalena, davant les obres d'Emgesa. El campament, convertit en símbol contra el megaprojecte del Quimbo, va ser desallotjat per la policia antidisturbis de Colòmbia, coneguda amb el nom d'ESMAD, el 14 de febrer.

Asoquimbo ha denunciat que el desallotjament es va efectuar amb un nivell molt alt de violència, desproporcionada, que es van utilitzar gasos lacrimògens i granades atordidores i que es va impedir l'entrada de membres d'aquesta associació, periodistes locals i defensors internacionals dels drets humans a la zona del campament. Tot i així, es van poder captar algunes imat-

ges del desallotjament, que van circular a través d'Internet i que mostren els fets amb claredat. Una de les gravacions és *¡El vídeo que el gobierno colombiano no quiere que veamos!*, realitzat pel periodista Bladimir Sánchez, que va ser detingut, alliberat i posteriorment desplaçat arran de les amenaces rebudes.

Megaprojectes: l'espoli del segle XXI

El govern colombià ha invertit 60 milions d'euros al megaprojecte del Quimbo i, d'aquesta manera, ha assegurat un ingrés fix a Emgesa durant un període de vint anys. Un any abans de l'inici de les obres, es va crear el Batalló Especial Energètic i Vial número 12, integrat per 1.200 soldats especialitzats en protegir megaprojectes i finançat en un 40% per Emgesa, que també disposa de seguretat privada que patrulla per les seves instal·lacions.

Segons el periodista Alfredo Molano, aquesta hidroelèctrica no només estaria destinada a proveir el país d'electricitat, sinó que serviria per exportar energia a l'Equador i al Carib. És precisament la magnitud de l'obra la que contraposa els grans impactes socials i ambientals amb l'elevat volum de negoci que generarà. Segons la Comissió Mundial de Preses, els estudis científics demostren que les centrals hidroelèctriques no estan exemptes d'emissions de gasos d'efecte hivernacle i considera que els únics projectes que es poden considerar sostenibles són els que tenen una capacitat inferior als 10MW, 40 vegades menys que la que s'ha projectat pel Quimbo. Els últims anys, s'han dissenyat diversos megaprojectes regio-

El control dels recursos hídrics i el proveïment d'electricitat són una part important d'aquests grans projectes

nals per integrar les zones amb recursos naturals amb les grans ciutats i els mercats. Fet i fet, Colòmbia va entrar a formar part de la continuació del Pla Puebla Panamà l'any 2006 i, actualment, també forma part de la Iniciativa d'Integració Regional Sud-americana (IIRSA). El control dels recursos hídrics i el proveïment d'electricitat són una part important d'aquestes programes, gestionats i implementats per grans multinacionals.

ESTAT ESPANYOL · ENDESA INICIA L'ENTRADA A L'AMÈRICA LLATINA EL 1992

L'elèctrica del règim franquista que va acabar en transnacional

CARLA MORAL

Acció realitzada el dimarts 6 de març contra Endesa, involucrada en el projecte de desviament del curs del riu Magdalena

Arnau Carné
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Endesa es va crear a l'Estat espanyol l'any 1944 com una empresa estatal. Des d'aleshores, s'ha aprofitat de la permissivitat i el tracte de privilegi hereditat de la dictadura per obtenir concessions sobre recursos aquífers. Uns privilegis que encara perduren i que li permeten assecar els rius impunement, un dels casos més denunciats és el del riu Eume de Galícia. Durant els anys 80 i 90 del segle XX, l'empresa elèctrica es va convertir en un gegant elèctric arran de l'absorció d'altres companyies, en el marc dels plans de privatització de les directives de la Unió Europea. Aquests processos li van permetre entrar a competir en el mercat internacional i iniciar la seva expansió per l'Amèrica Llatina l'any 1992, 500 anys després de l'inici de la primera colonització espanyola. Adquirint participacions de les principals empreses privatitzades de generació i distribució d'energia elèctrica, es va acabar convertint en la primera multinacional elèctrica privada a la regió. Opera a l'Argentina, Xile, el Perú, el Brasil i Colòmbia.

La importància d'aquesta expansió ens la mostra el mateix Borja Prado, actual president d'Endesa i fill d'un senador, diplomàtic i administrador privat del rei Juan Carlos I, que ha declarat que l'elèctrica espanyola ha sortit reforçada de la crisi gràcies a l'aportació de les seves filials a l'Amèrica Llatina. L'any 2010, Endesa va declarar uns beneficis de més de 4.000 milions d'euros. Però Prado omet a cons-

ciència els problemes que ha provocat l'empresa als territoris i a les societats on s'ha implantat.

La transnacional Endesa ha generat enormes danys mediambientals i socials amb les seves preses. L'abús tarifari a les comunitats més empobrides i la gestió violenta i mafiosa dels conflictes amb les afectades són els altres trets definitoris de la transnacional espanyola. Un dels episodis més denunciats va ser el de la construcció de la presa de Ralco, al riu Bio Bio, que va afectar gran part del territori maputxe i on encara es pretenen construir més embassaments.

Endesa, tot i que actualment està controlada per l'empresa italiana Enel, que té un 92% de les seves accions, és un símbol del poder econòmic de l'oligarquia espanyola. Si fem una radiografia històrica del seu personal directiu, ens trobem amb la continuïtat de les fortunes del franquisme i amb l'anomenada *porta giratòria* entre el món de la política i el de l'empresa. El marquès de Suanzes, Rodolfo Martín Villa, Manuel Pizarro, la família Entrecanales, Miquel Roca o l'expresident José María Aznar en són alguns exemples.

Protestes de Domingo Arias a Barcelona

Els beneficis que generarà el megaprojecte hidroelèctric sortiran del departament del Huila i aniran a parar a les butxaques d'empreses amb seus a Bogotà, Madrid i Roma (EEB, Endesa i Enel). Així és com funciona l'economia global. Però les protestes contra l'espoli i l'impacte mediambiental també han anat més enllà del Huila. Les imat-

ges del desallotjament del campament de Domingo Arias han donat la volta al món i les manifestacions de rebuig a Emgesa s'han estès per Colòmbia i han arribat a les portes de les seues que tenen Endesa i Enel als estats espanyol i italià. Així és, també, com funciona la solidaritat internacional.

A Barcelona, coincidint amb la jornada del 6 de març, dia internacional de les víctimes de crims d'Estat a Colòmbia, es va convocar una acció de denúncia davant la seu d'Endesa del Parc de les Tres Xemeneies. Enguany, la jornada estava orientada a la denúncia de l'espoli de terres, després que diferents organitzacions de defensa dels drets humans hagin denunciat l'anomenada *Llei de Victimes i de Terres* del govern de Santos. Les entitats denuncien que la llei és un instrument més que acaba servant per garantir la impunitat dels crims d'Estat i el benefici dels grups empresarials nacionals i transnacionals.

Cal tenir en compte que l'anomenada *contrareforma agrària de Colòmbia* ha suposat un espoli de terres de prop de sis milions d'hectàrees durant els últims 25 anys. Terres on, majoritàriament, s'han desenvolupat els megaprojectes i els cultius il·lícits, en un context de conflicte armat on l'aliança entre cúpules empresarials nacionals i internacionals, polítiques, militars i narcotraficants ha deixat un saldo estimat de 50.000 persones desaparegudes els últims 50 anys i més de cinc milions de desplaçades forçades per un autèntic terrorisme d'Estat que també ha estat terrorisme econòmic.

, impressions

Pere Ortega · Membre del Centre Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Desobeir en moments de crisi

La crisi econòmica que ens colpeja té un responsable, el sector financer. I un còmplice, l'Estat que va abandonar la responsabilitat que tenia de regular el sistema. Un sector financer que sense escrúpols havia inflat de manera desorbitada una bombolla especulativa mitjançant la comercialització d'uns actius (avui denominats com tòxics) que no valien el que es deia. Un sector que va esclatar arrossegant primer el sector immobiliari i, al darrere, molts altres sectors productius, fins a l'extrem d'expulsar a milions de treballadors a l'atur.

La perversió del sistema que ha permès aquesta situació arriba al punt que, per fer front a la crisi, el govern de l'Estat opta per salvar el sector financer, és a dir, els culpables de la crisi. I, per altra banda, castiga la massa de la població assalariada arbitràriament mesures d'ajust que retallen les cobertures dels drets socials dels més desfavorits. Deixant molt malmesa la qualitat de vida de les persones en totes les seves dimensions, fins a veure com molta gent s'empobreix.

La desobediència és un acte conscient, públic, no violent per a millorar la convivència social

Però què es pot fer per canviar el rumb de les coses quan els governs no són capaços d'aturar el

subdesenvolupament que ens envaeix? Una eina ben eficaç és la desobediència civil. Fixem-nos que hem estat educats a ser ciutadans submisos, a obeir les lleis i l'ordre social de l'Estat. Però, en canvi, no ens han ensenyat a revelar-nos ni a desobeir les injustícies.

Les societats han progressat gràcies a que hi ha hagut gent que es va rebel·lar contra la injustícia

En la nostra mitologia, Prometeu va desobeir els déus robant-los el foc. La història de la humanitat està plena d'exemples que demostren que les societats han progressat i s'han transformat gràcies a que hi ha hagut gent que es va rebel·lar contra la injustícia. La democràcia és un ideal social, en aquest sentit, les democràcies del sistema capitalista en què vivim estan molt lluny encara d'arribar i omplir tots els àmbits de la nostra vida comunitària. Aquest és un sistema tremendament injust, que amb l'arribada de la crisi fa pagar la majoria de la població les malifetes d'uns financers sense escrúpols. I, a sobre, s'imposen retallades als avenços democràtics que havien costat molts sacrificis. És contra aquests ordenaments i lleis que fan retrocedir la democràcia que la desobediència pren tota la seva dimensió ètica i es presenta davant de la ciutadania com un exemple de

ADRIÀ GIMÉNEZ

bon comportament.

Avui, quan a Catalunya i l'Estat espanyol veiem com el Govern es doblega a les exigències de governants externs (Merkel i Sarkozi), o d'una minoria que dicta les ordres dels d'organismes poc o gens democràtics (UE o FMI), i alhora assistim a retallades en drets en educació, sanitat i

prestacions socials, la millor eina que té la societat civil i els moviments socials és la desobediència i no cooperar amb les lleis que retallen els drets i les llibertats de les persones. És que potser hem de quedar-nos creuats de braços quan veiem com es deteriora l'estat de benestar? Quan veiem com es traspasa al sector privat

per convertir en lucrativa la sanitat, l'educació o els sistemes d'atenció social? Aleshores, desobeir és una regla moral per canviar el desordre per un ordre social més just.

Recordem que la desobediència és un acte conscient, públic, no violent amb l'ànim de millorar la convivència social. Per tant, la desobediència no va contra tot l'ordenament jurídic, sinó que va dirigida contra aquells elements que es poden considerar antisocials, és a dir, que són antidemocràtics perquè van en contra del benestar de la majoria de la població.

Recordem la gent que seguien a Gandhi a l'Índia, a Evo Morales a Bolívia, a Luther King als EUA, o els desobedients que han fet caure els dictadors de Tunísia i Egipte, convertint la seva desobediència en una força capaç d'aconseguir els seus objectius. Aleshores, cal donar suport als desobedients que resisteixen a casa nostra contra els desnonaments, contra la privatització o reducció de l'assistència sanitària, aquells que defensen la qualitat de l'escola pública, les escoles bressol i les residències de la tercera edat.

La desobediència és, en primer lloc, una metodologia que pel seu caràcter no violent està disposada a acceptar les conseqüències que els seus actes ocasionin, la qual cosa la presenta com exemplar davant de la societat. En segon lloc, és la millor eina de lluita de que disposa la gent per demanar als governs ampliar i profunditzar la democràcia. Finalment, la desobediència sempre es fonamenta en valors de caràcter universal, el que la carrega de força moral.

Jordi Oriola · Documentalista
opinio@setmanaridirecta.info

Manifestacions a València i l'esperança

Es estudiants i afins que s'han manifestat a València m'han retornat l'esperança. Ja donen per fet que hi haurà manifestacions a Barcelona o a Madrid, i aguanten el xàfec, però no s'esperaven que a llocs com València també ocorregués... vol dir que alguna cosa està canviant, i està canviant de pressa. No és el mateix defensar la politització i l'anàlisi crític de la gent en un moment que en un altre.

Recordo que la Plataforma Aturem la Guerra feia temps que treballava per la pau des de la guerra de l'Afganistan, però sense gaire seguiment, amb la Guerra de l'Irak es va crear una gran ona social a causa que múltiples corrents es van ajuntar: pacifisme, antimilitarisme, indignació amb Aznar que ens ficava en una guerra, sentiment antiimperialista ianqui, sentiment antiPP i, fins i tot, interessos partidistes que volien afeblir

Amb aquesta crisi, ens afecta a molts i ens afecta de prop i l'abús que estan cometent les dretes és voraç i desacomplexat

el Partit Popular... i tot això va catapultar la lluita social a uns nivells molt alts, tot i que, igual de ràpid com va arribar, es va dissoldre. Ara, amb la guerra contra Líbia, la Plataforma ha tingut moltes més dificultats i la seva protesta no ha deixat de ser minoritària.

En canvi, amb aquesta crisi, ens afecta a molts i ens afecta de prop i l'abús que estan cometent les dretes és voraç i desacomplexat. S'observa una alfabetització

política de la societat molt accelerada perquè la gent vol saber què passa i perquè passen les coses que passen. Del patiment i les sinèrgies que s'estan teixint, està venint possiblement un canvi de cicle històric on moltes coses han de canviar.

El 15-M només ha estat un primer batec... A veure quant aguanten aquests governs de dretes abans de cremar-se... Dos anys?

Silvia Alberich · Membre de Feministes Indignades
opinio@setmanaridirecta.info

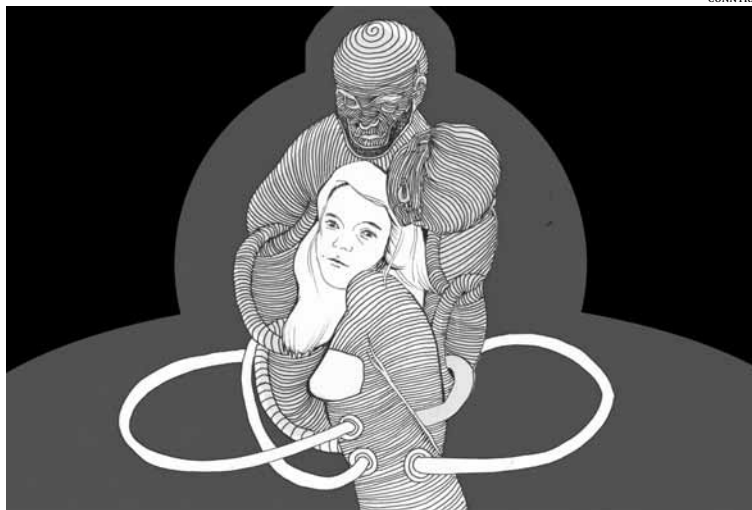
Cossos alienats per l'Estat

La condició de ciutadanes sota sospita. El pas del concepte de vassallatge, propi de l'Edat Mitjana, al concepte de ciutadania, definitori de la modernitat, implicà -teòricament- el pas d'unes relacions jeràrquiques tradicionals i unes lleialtats absolutes a la concepció dels individus com a éssers lliures, iguals davant la llei.

No tothom accedí, però, als drets derivats de la ciutadania. Així, d'una banda, aquests drets passaren a ser privilegi dels nacionals d'un país determinat i, d'altra, les dones foren excloses del concepte de ciutadanes.

L'actual regulació del cos femení condemna les dones a la maternitat obligatòria

Les nostres democràcies contemporànies segueixen negant a, com a mínim, dues categories de subjectes la lliure disposició dels seus cossos: a les dones i a les persones migrants. Així, de la mateixa manera que el senyor feudal podia administrar lliurement el cos dels serfs, tot tenint la capacitat de decidir sobre la seva vida i la seva mort, aplicant tortures a discreció o exercint el "dret de cuixa", l'estat modern pot recloure els cossos de les persones no nacionals en centres d'internament il·legals, els pot vexar, torturar i deportar. També, de la mateixa manera, l'estat regula el dret de les dones a decidir lliurement tenir fills o no i a decidir quan tenir-los. I si

el seu cos es rebel·la, si decideix interrompre voluntàriament el seu embaràs, poden ser perseguides (cacera de bruixes?) i jutjades. No saben que el seu ventre està al servei de la reproducció de ciutadans disciplinats, treballadors, consumidors?

El joc de les lleis

Per això, perquè la ciutadania de les dones no ha estat mai plenament assolida, perquè el nostre cos continua alienat i infantilitzat (com el cos estranger, com el cos divers funcional, com el cos envellit) no ens ha d'estranyar gens que els partits que juguen a la farsa parlamentària confonguin el dret a decidir sobre el propi cos amb una penya ideològica que cada cop que es perd la batalla cal pagar a l'adversari.

També, per això, no ens estranya (però sí ens indigna i ens revolta) l'amenaça que ara se'ns llança des del govern del PP de retornar a la Llei de 1985 (legislació franquista amb lleus retocs), és a dir, retornar a la regulació del cos de les dones a

través del codi penal. Una legislació punitiva, sense garanties d'atenció a la sanitat pública, que nega la capacitat de les dones a decidir lliurement sobre el seu propi cos i sobre la seva maternitat.

Es vol, d'aquesta manera, revocar La Llei orgànica de drets sexuals i reproductius, promulgada fa menys de dos anys, que reconeix que l'embaràs i la maternitat són fets que afecten les vides de les dones en tots els seus sentits i que dóna preferència (tot i que no un veritable reconeixement) al dret d'autodeterminació de les dones: dins d'uns terminis legalment reconeguts, és la dona embarassada qui pren la decisió final d'avortar o no.

La ciutadania: una categoria excloent

Així, ja ho veiem, el fet que la interrupció voluntària de l'embaràs sigui un delictes no és casual: l'exclusió de la ciutadania ha estat sempre una fórmula molt eficaç per legitimar i sostenir l'opressió i l'explotació de moltes persones. L'actual

regulació del cos femení condemna les dones a la maternitat obligatòria, mandat que contribueix a justificar moltes de les discriminacions que pateixen les dones: desigualtat salarial en no reconèixer-se el seu paper productiu, explotació a l'àmbit domèstic, pensions inferiors degudes a llargs períodes de retirada del mercat laboral per tenir cura d'altres persones, feminització de la pobresa, etc.

Aquesta és la única veritat: la condició de ciutadanes de les dones encara es troba sota sospita, per això no es reconeix el seu dret de decidir sobre el seu cos, la maternitat i, en definitiva, sobre la seva pròpia vida.

Per això, la lluita pel dret a la interrupció voluntària de l'embaràs ha de ser una lluita compartida per tots i totes, perquè la seva negociació qüestionaria el concepte mateix de ciutadania, en mostrar que aquest es construí sobre l'exclusió de tota una sèrie de persones, el cos de les quals continua, avui en dia, alienat per l'Estat.

. EN CALENT

“Lluitarem per la gratuïtat per a les persones desocupades sense ingressos”

Jordi Torelló.
Membre de l'Assemblea d'Aturats de Barcelona.

El transport gratuït per a totes les persones sense feina ha estat un dels nostres objectius principals de sempre: hem recollit suports d'altres col·lectius, hem fet marxes i mobilitzacions, hem fet recollida de signatures per emplaçar la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona a fer cas del que demanem. Hem aconseguit un reconeixement parcial de les nostres demandes amb la nova

modalitat de targetes amb bonificacions al transport per a les persones aturades a partir del 12 de març. La targeta trimestral significarà una reducció del 79,5 sobre el preu normal de 135 euros. A Girona, Lleida i Tarragona, també hi haurà reduccions similars. És un gran avantatge per a les persones que s'han de desplaçar per la ciutat i no tenen cap ingrés o només tenen un subsidi. Nosaltra valorem

positivament aquest primer pas en la reducció d'aquestes tarifes. Però volem anar més enllà i no pensem que sigui desproporcionat dir que la reducció de les tarifes s'hauria d'aplicar des del moment que el treballador o treballadora es trobi en situació d'atur, sense el mínim d'un any que sol·liciten ara. I, com no podia ser de cap altra manera, lluitarem per la gratuïtat per als desocupats i desocupades sense ingressos.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Cada ERO un Vietnam

Jordi Soler, Barcelona

No sé si serem capaços de parar la reforma laboral. Però està clar que la pedra filosofal de la nostra defensa l'hauré de concentrar en batallar cada un dels ERO que la patronal ens vulgui imposar a preus mínims.

Malgrat que al final sempre serà trist, unes condicions de pacte suficients permetrien la gent sobreviure a l'expedient, tot i sabent que després els correspondrien noves feines de merda, en cas de trobar-ne.

Ara ja no hi ha excusa, en hauré de desempersar (a la nostra edat!) i començar a batallar expedient per expedient, amb totes les armes que coneixem. I sense quarter!

Una punyalada contra l'equilibri territorial

Josep M. Loste i Romero, Portbou

La reducció a la mínima expressió del tren de La Pobla de Segur és una autèntica punyalada per l'esquena contra l'equilibri territorial. És un molt mal exemple per a tota la nostra estimada nació catalana. És una prova més que es fa molt difícil de fer entendre, als qui ens manen, que la mobilitat sostenible no és un luxe sinó una necessitat social i territorial bàsica: així no sortirem mai de la crisi.

De fet, tot plegat és una victòria dels lobbys insaciables que volen imposar a tota la societat catalana la brutal i fatxenda dictadura del cotxe privat, peti qui peti. Amb aquestes polítiques, del nostre "benvolgut" govern de la Generalitat actual, anem molt i molt malament.

L'aigua és vida i no una mercaderia

Quim Pérez

La meua preocupació davant els últims esdeveniments va en augment. Sembla que l'única fórmula possible per a sortir de la crisi passi per retallar els drets bàsics a les persones i privatitzar-ne el seu servei. La Generalitat de Catalunya, després de provocar la fallida econòmica de les empreses públiques de gestió: Agència Catalana de l'Aigua i Aigües Ter Llobregat (ATL), està decidida a privatitzar ATL i totes les parts del cycle de l'aigua que siguin rendibles per repartir beneficis entre els privats en compte de dedicar-los a un servei públic eficient, de qualitat i transparent per a la població. La privatització del cycle de l'aigua significarà un encariment del rebut, un inceniu per augmentar-ne els consums, una pèrdua de la qualitat de l'aigua i un perill per a la vida dels rius. La privatització de tot el cycle de l'aigua que programa aquest govern significarà per a la població la pèrdua d'un bé essencial per a la vida de les persones i dels ecosistemes fluvials. Fins a on pensem arribar?

. EDITORIAL

Autoria intel·lectual

El dijous passat, Manel Prat, director general de la policia Mossos d'Esquadra, va afirmar a RAC1 que "determinats mitjans de comunicació alternatius" eren els "autors intel·lectuals" de les protestes que es viuen al país. Els "ideòlegs" que els donaven "cobertura". Alenat per l'instint criminalitzador i inquisitorial de Jordi Basté –que va demanar d'emprendre accions legals contra ells–, Prat va reconèixer que no hi havia cap il·lícit penal "per poder-los detenir". Muts i a la gàbia, el concepte d'autoria intel·lectual, encorat en el dret penal d'enemic, remet directament al dret d'emergència, l'obsessió persecutòria i la cultura repressiva que jutja persones i col·lectius sencers no per allò que fan, sinó per allò que són. Mai cap afirmació a micro obert d'un responsable

policia és gratuïta. Amenaçada gens vetllada i avis a navegants, s'abona el terreny de la llei del silenci i es conrea el pes de l'estigma. I tot i així, Prat –responsable de la repressió del 27M a Barcelona– només va poder culpabilitzar-nos barroerament d'explicar "determinades coses". I té tota la raó. Provem d'explicar la realitat social en temps de fraus i estafes. Precisament, allò que RAC1, buc insígnia de la censura i els silencis que ens atenallen, mai no explica. Però si, finalment, el que volen és cercar autors intel·lectuals del malestar, la desigualtat i la protesta, només cal un gest senzill: que es mirin al mirall. O que piquin a les portes dels seus càrrecs jeràrquics superiors. Per autoria intel·lectual i material, la seva. Quan només criden per veure si ens faran callar. Un hipotètic impossible.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Desobeir quotidianament

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

És divendres a la ronda de Dalt. Circulació intermitent, les curtes i el roig de les frenades. De sobte, la massa de cotxes s'atura i, d'entre el soroll dels motors i les primeres claxonades, es percep una cridòria contra el tancament d'urgència del CAP Guineueta. El del costat prem el clàxon com un posseït i es caga en tot i la de davant i el de darrere. Des de l'individualisme més ferotge i absurd, lamenten haver d'esperar un quart d'hora en defensa de la sanitat pública perquè es troben on *the road*, fugint d'una vida que possiblement també lamentin. És dissabte a qualsevol informatiu de qualsevol canal. Barcelona sembla més

preocupada per esmicolar la imatge de la ciutat si hi ha vaga del transport públic que per l'apujada de tarifes i l'incompliment del conveni. Repeteixen fins a la sacietat, entubant la societat, que les usuàries seran les víctimes de la plantilla de busos. Revolució individualista: divideix i venceràs o divideix i regnaràs. És diumenge i fito pel balcó les petites parcel·les de l'edifici del davant. Comparo les llumenetes de les propietats privades amb la privatització de la vida sencera. Es van enenent perquè els del clàxon ja tornen amb el cap baix i les molles d'una pausa. És dilluns a un super o un hiper o una gran superfície... Els prestatges són plens de iogurts i em preocupa si finalment han aconseguit reduir la llibertat al simple gest

de poder triar canals de televisió o iogurts d'aquest aparador inacabable. Dimarts i dimecres m'adverteixo que, si l'atonía és més forta que la solidaritat, s'hauran escaquejat i tindran via lliure. Dijous, des de casa, rebobino la història i desenterro homes i dones coratjoses que han desobeït tot allò que té a veure amb els clàxons i la fugida, l'abundància i la falsa llibertat, la privatització i la barbàrie: Thoreau, a pagar impostos en oposició a la guerra contra Mèxic i l'esclavitud, Rosa Parks a cedir el seu seient a l'autobús a un home blanc a Montgomery, tantes dones a l'objectiu de la caça de bruixes... Toca desobeir quotidianament. Ara també en l'acte més contundent: desobeir l'individualisme paralitzant.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana resistim, ara i sempre, a l'invasor, com aquell poblat de la Gàl·lia, però sense poció màgica. Els mitjans van de baixa, el Público ha tancat, RTVE es vol carregar Clan i Teledéporte, etc. Nosaltres, per la nostra part, continuem creixent, poc, perquè aquest any hem tingut moltes baixes arran de la crisi, però hem continuat creixent per la gran quantitat de gent nova que s'ha subscrit a la DIRECTA. Així doncs, volem agrair a totes les persones que any rere any esteu confiant en nosaltres, en el projecte DIRECTA i en la comunicació alternativa que representa el model que defensem. Sense vosaltres, això no seria possible; us en podeu sentir ben orgullosos. Per seguir-vos animant, us direm que recentment hem el·laborat un organigrama del col·lectiu de persones que formem la DIRECTA en tots els seus àmbits i graus d'implicació, on s'hi compten prop de 190 noms. 190 persones que, cada setmana, treballen voluntàriament per fer possible la DIRECTA en paper i a la web. El balanç no pot ser més positiu: l'abril de 2006, quan vam començar, teníem 200 subscripcions i un col·lectiu d'unes 30 persones. Durant aquests sis anys, hem crescut un 500% en personal i un 600% en subscripcions. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

– Atenent el requeriment presentat pel senyor Eduard Coll en data vint-i-nou de febrer de 2012 i la Llei Orgànica 2/1984 que regula el dret de rectificació, publiquem íntegrament, tot ocupant el mateix espai i mida tipogràfica, la rectificació de les inexactituds contingudes a la notícia apareguda al número 262 d'aquest setmanari.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

• Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
• RECONÈIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
• NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
• Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

• Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraanca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVAIA A IMPREMTA EL DIA 6

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: teresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Èxit de les protestes
de les universitats | PÀG. 9

· Dones treballadores que
lluïten cada dia | PÀG. 10

· Falles, crisi econòmica i
corrupció a València | PÀG. 11

· La falta d'humanitat dels
bancs i les caixes | PÀG. 12

BARCELONA · CONFUSIÓ SOBRE LA INTENCIÓ REAL DE L'OPERATIU CONTRA L'ACAMPADABCN UNA SETMANA DESPRÉS DE L'ARXIU DEL CAS

“Generem pànic o no els traurem d'aquí”, va dir l'inspector Hermida el 27 de maig

Les comunicacions entre la policia durant el desallotjament de la plaça de Catalunya treuen a la llum frases com aquesta, dita pel màxim responsable de la Brigada Mòbil dels Mossos

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Documents d'àudio incorporats a l'expedient judicial del cas instruït pel jutge Josep Maria Miquel Porres per les càrregues del 27 de maig aporten novetats sobre l'intent de desallotjament de l'acampada de Barcelona. Es tracta de les comunicacions que van mantenir durant el matí els comandaments policials que van dissenyar i executar l'operatiu, és a dir, el comissari Joan Carles Molinero i l'intendent Antoni Antolí, però també els respon-

De resultes de les càrregues del 27 de maig de 2011, 110 persones van emprendre accions judicials contra la policia

sables dels antidisturbis o de la divisió d'informació. Aquesta informació surt a la llum una setmana després que el magistrat del

Un dels moments de màxima tensió es va produir quan la Brigada Mòbil va escombrar la part muntanya de la plaça

jutjat d'instrucció número 4 de Barcelona arxivés el cas justificant que "l'actuació va ser raonablement proporcionada (...) perquè la retirada d'objectes evitava l'augment del potencial ofensiu a l'abast de determinats grups de persones que es concentrarien

l'endemà en aquell indret (...) i perquè en l'actuació activa per part de la policia no hi va haver mostres d'extralimitació".

Discussió sobre l'ús de la força
Les imatges de les càrregues policials del 27 de maig van donar la

volta al món. De resultes, 110 persones van emprendre accions judicials contra la policia. A la roda de premsa posterior a les càrregues, el conseller d'Interior, Felip Puig, va declarar que la policia va actuar "amb seny, cautela i prudència". Tanmateix, a les comunicacions

policials, es pot sentir una policia més agressiva que la que Felip Puig va voler presentar a la roda de premsa. Durant la càrrega que la Brigada Mòbil va dur a terme a les 10:30h per desallotjar les persones que evitaven la sortida dels camions de la neteja a la part superior de la plaça, el màxim responsable dels antidisturbis Miguel Hermida (a les comunicacions identificat com a *Dragó o*) va deixar anar per l'emissora: "O generem pànic o no els traurem d'aquí". Un minut abans, etzibava als seus subordinats: "A la carrera, dragons, que no seguim, que no seguim!". Els apel·latius a la violència tornen a aparèixer quan la policia es veu superada per les manifestants que burlen les línies policials i recuperen la plaça: "Aquí fan algo o se'ns mengen! Has vist la patada que he donat? (...) tirem d'escopeta?", o "m'han fet mal a mi i he fotut patades i cops de puny". El to puja encara més quan la policia afirma que es veu acorralada, moments després, a la part superior de la plaça. Aleshores, Joan Carles Molinero pregunta a Hermida: "*Dragó o*, no pot dispersar aquest grup?". Hermida respon: "Estem disparant pilotes, estem disparant de tot. No

Continua a la pàgina següent >>>

LES CITES
FELIP PUIG
CONSELLER D'INTERIOR
"La policia va actuar amb seny, cautela i prudència"

MANEL PRAT
DIRECTOR GENERAL
"És una operació de neteja com la de les platges per Sant Joan"

JOAN CARLES MOLINERO
COMISSARI
"L'important són les tendes (...) i la logística important"

ANTONI ANTOLÍN
INTENDENT
"La Guàrdia Urbana té ordres d'esperar per netejar l'interior"

MIGUEL HERMIDA
INSPECTOR BRIGADA MÒBIL
"O generem pànic o no els traurem d'aquí"

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

podem fer res més. No podem desparar minució real". "No, no, evidentment que no", replica ràpidament Molinero.

Ombres sobre les intencions reals
Des de primera hora del matí, el director general de la policia, Manel Prat, va insistir que l'operatiu era "una operació de neteja i salubritat, equiparable a la que fem la matinada de la revetlla de Sant Joan a les platges", però que també

En el transcurs de les comunicacions, en cap moment no s'esmenten els suposats objectes 'perillosos' que la policia deia que hi havia a l'acampada

tenia un caràcter "preventiu, de neteja d'objectes perillosos", en relació a una possible celebració de l'afició del Barça del títol de Champions a la font de Canaletes -a escassos metres de la plaça. En aquest discurs, però, hi ha hagut contradiccions constants. El mateix Prat insistia que era "una operació estrictament de neteja (...) no es tracta d'un desallotjament". Tanmateix, uns segons abans, havia afirmat que es volia "desmuntar el campament i deixar la plaça neta". Durant la declaració en seu judicial que va fer Prat en condició d'imputat, les acusacions particulars van interrogar-lo: "Si es tractava d'una operació de neteja, per què els equips de neteja estaven formats per camions de càrrega i no per màquines de neteja?". Les comunicacions entre Joan Carles Molinero i Antoni Antolí aporten una mica de llum sobre les intencions reals de l'operatiu. A primera hora, Molinero li deixa clar a Antolí: "No cal entrar en discussions, a (les 07h) i 20 començarem el desallotjament". Les instruccions en la mateixa línia són clares durant tot el matí: "L'important són les tendes, els tendalls i tota la logística important"; "Prioritat per desmuntar tot el més gran: les cuines, els fogons, etc.", i "Deixem pel final pancartes i coses menys transcendents". Així doncs, tot apunta que l'objectiu real era el desmantellament de l'acampada de Barcelona. Més encara quan s'observa que, en el transcurs de les comunicacions, en cap moment no s'esmenten els suposats objectes perillosos.

Caos i descoordinació absoluta

El desenllaç de l'operatiu és un altre dels punts en que la versió oficial entra en contradicció amb el contingut de les comunicacions

entre els comandaments. Si bé els informes de mossos i guàrdia urbana asseguren que es va ordenar la retirada perquè la feina ja estava acabada, les comunicacions desmenteixen aquest extrem, doncs Joan Carles Molinero ha de donar ordres precipitadament perquè la policia obri pas als camions de neteja que quedaven a l'interior, davant "l'estampida" de gent que s'anava colant entre unes línies policials sobrepassades. "Preparem la retirada de camions i efectius (...) tots els camions, inclosos els de les rodes punxades, fora de la plaça", diu. A més, es fa òbvia la descoordinació absoluta entre els cossos policials. És el cas de la neteja de l'interior de la plaça, on hi roman assegurada la gent que havia fet nit a l'acampada. Antolí informa que "la guàrdia urbana té ordres d'esperar respecte la neteja de l'interior". Però també de l'abandonament del cordó per part de la Guàrdia Urbana. Així ho constata *Dragó 60* (un agent antidisturbis) que informa Miguel Hermida que "la Guàrdia Urbana ha abandonat el cordó interior de la plaça". Les comunicacions demostren, doncs, que la recuperació de la plaça va ser una fita assolida per les manifestants i no una retirada planejada per la policia: la pressió exterior va fer cedir les línies policials i el comissari Molinero no va tenir més remei que ordenar la retirada, amb la neteja a mig acabar.

Tensió amb la premsa

Les comunicacions denoten l'existència de certa tensió amb les professionals dels mitjans de comunicació. A primera hora, Molinero pregunta a Antolí si pot passar la premsa i aquest respon que esperi perquè, quan comencin la retirada d'objectes, "la cosa es posarà tensa". A les 9h, quan tot encara està sota control de la policia, les emis-

A primera hora, Molinero pregunta a Antolí si pot passar la premsa i aquest respon que esperi perquè, quan comencin la retirada d'objectes, "la cosa es posarà tensa"

sores informen d'un intent d'intrusió a una de les línies. Una agent d'informació alerta: "Nombrosos mitjans de comunicació enregistren el moment". Diversos antidisturbis arriben a dir que "els mitjans de comunicació rodegen la línia policial" o, fins i tot, que "un grup de premsa impedeix la sortida de vehicles".

BARCELONA · L'ACUSACIÓ PARTICULAR PRESENTARÀ RECURS AL TSJG

El jutge arxiva el cas de les càrregues de la plaça Catalunya

M. S.
redaccio@setmanaridirecta.info

El magistrat del jutjat d'instrucció 4 de Barcelona, Josep Maria Miquel Porres,

l'1 de març, va arxivar el cas obert per la querella presentada per 53 persones contra la policia per les càrregues a la plaça Catalunya durant l'intent de desallotjament de l'acampada de Barcelona, el 27

de maig de 2011. A continuació, repassem tres dels punts més polèmics de l'arxiu del cas i contra- posem els arguments que han esgrimit el magistrat i l'acusació popular.

25 vídeos que no s'han visionat

SOPORTE	OBSERVACIONES
A.1.a	Arch.1.No reproduce
Carpeta - vid.2	Arch.2. " "
	Arch.3.Agentes-manifestantes- agentes no identificables
	Arch.4.No se abre
	Arch.5.No reproduce
	Arch.6.Agentes-manifestantes-agentes no identificables
	Arch.7.No se abre
	Arch.8.Sin imagenes,solo sonido
Carpeta - vid.3	Arch.1.Sin imagenes. Sonidos inaudibles.
	Arch.2.No reproduce
	Arch.3.Agentes M.E. y G.U.-manifestantes-camiones limpieza-"cargas"-varios lesionados

El jutge anota que no pot obrir alguns dels vídeos aportats com a prova

El jutge ha tingut problemes per obrir alguns dels arxius de vídeo aportats per les 53 querellants per sostenir la seva acusació contra la policia. Al costat dels arxius anota: "No es reproduceix" (en sis ocasions) i "No s'obre" (en dinou ocasions). Més endavant, assegura que "es considera no procedent per innecessària, la reproducció de les gravacions audiovisuals d'alguns suports que han resultat deficientes, atès que s'han visualitzat desenes de gravacions". Per a l'acusació particular això implica que "el jutge ha deixat de valorar algunes proves en tota la seva extensió" i assegura que fer-ho només "exigeix una senzilla capacitat tècnica".

Un altre dels motius que esgrimeix el jutge és que no pot identificar els efectius. Al costat dels vídeos presentats per les querellants com a proves, anota: "Agents no identificables" i "Possible identificació d'agent, no es veu a qui colpeja". L'acusació particular recorda que "hi ha querellants que han identificat els agressors i que han documentat tant l'agressió com el resultat lesiu". Sobre aquest fet, Interior s'ha contradit, ja que Manel Prat va assegurar que tenia "tots els mitjans tècnics per identificar tots i cadascun dels agents de la policia, encara que no portin visible el número d'identificació", mentre que d'altres fonts van negar poder fer-ho ja que "les imatges són poc clares i els policies apareixen amb cascs i passamuntanyes".

Els efectius no anaven identificats

JORDI BORRÀS

Agents antidisturbis, com el de la foto, van ser identificats pels querellants

Debat sobre l'ús de la força

ALBERT GARCIA

El magistrat considera que la policia no es va extralimitar

El jutge assegura que "l'actuació va ser raonablement proporcionada (...) perquè, amb la retirada d'objectes, evitaven l'augment del potencial ofensiu a l'abast de determinats grups de persones que es concentrarien l'endemà en aquell indret (...) i perquè en l'actuació activa per part de la policia no hi va haver mostres d'extralimitació", ja que "llevat d'alguns cas aïllat", les lesions es van concentrar zones no vitals. L'acusació insisteix que "la violència exercida es va exercir en contra de gent pacífica i desprotegida, molts cops sense possibilitat d'evitar la força policial". També critica que el jutge admeti que es van produir casos greus i tot i així no aprofundeixi en la investigació.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · MÉS DE 50.000 PERSONES ASSISTEIXEN A LA MARXA DE BARCELONA I 20.000 A LA DE VALÈNCIA

La vaga general d'universitats paralitza els campus i inunda els carrers d'estudiants

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La jornada de vaga als campus universitaris convocada per la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP) va tenir un seguiment massiu a les aules i un poder de convocatòria enorme als carrers. La manifestació central de la jornada al centre de Barcelona va aplegar més de 50.000 persones i la de València més de 20.000. Les marxes de Tarragona, Lleida i Girona també van sumar milers de persones. La nit va ser llarga a molts recintes universitaris, amb tancades on van pernoctar desenes d'alumnes. Molts instituts de secundària es van afegir a la mobilització. Ben d'hora, es van fer les primeres accions que feien preveure que la jornada seria intensa. Abans de les 8 del matí, un grup nombrós de gent va tallar el trànsit viari a l'AP-7 i la B-30, just a tocar del campus de Bellaterra. També van bloquejar l'estació de Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) de la UAB i la direcció de FGC va decidir suspendre l'arribada de combois a aquest punt. Els vehicles que entraven a Barcelona per la Gran Via a aquella mateixa hora van topar amb una barricada de neumàtics cremant. La plaça Universitat va quedar plena de manifestants al migdia, plena de gom a gom. Quan la capçalera era a l'alçada del carrer Aragó amb Passeig de Gràcia, la cua encara era al punt de partida. En finalitzar el trajecte, es va fer una assemblea improvisada a les portes de l'edifici històric de la UB i centenars de persones van ocupar els accessos al rectorat. L'acció es va mantenir fins dissabte al vespre, quan les es-

La manifestació de València celebrada el 29 de febrer va estar marcada per l'esperit de la 'primavera valenciana'

tudiants van sortir de l'edifici amb un cartell on es llegia "Continuà...", després de l'amenaça de desallotjament en boca del rector Dídac Ramírez.

Seguiment massiu als campus

La tònica general va ser, amb més o menys intensitat, la mateixa: un seguiment massiu i una presència baixíssima de docents i alumnat a les aules. El Campus Diagonal de la UB presentava un aspecte inusual a la pràctica totalitat de les facultats, amb l'excepció dels laboratoris de pràctiques de Química i tres aules de la facultat d'Economia. Un miler de persones convocades al Palau Reial van desplegar una enorme pancarta i van marxar lentament en direcció al centre de la ciutat. La seu central de La Caixa, ubicada a la

plaça Maria Cristina, va quedar plena d'impactes de globus de pintura al crit de "banquers, mafiosos i lladres". A mesura que la cercavila avançava, s'anava convertint en una manifestació, ja que arplegava l'estudiantat dels diferents centres d'ensenyament superior (UPC) i secundari ubicats en el seu recorregut, carrer Balmaes avall. Només aquesta marxa ja sumava 3.000 persones quan es va incorporar a la Gran Via.

Ocupació de la Cadena Ser

Una altra cercavila amb l'origen al Campus Raval de la UB es va dirigir fins al vestíbul de l'estació de metro de la plaça Universitat, on van sabotejar desenes de màquines expenedores i validadores de bitllets en protesta per la recent pujada de preus

del transport públic. Tot seguit, van ocupar les instal·lacions de la Cadena Ser-Ràdio Barcelona i van exigir a la direcció de l'emissora que els permetés la lectura d'un comunicat de quatre minuts en directe. En un primer moment, les responsables de la ràdio s'hi van negar, però, veient la determinació de la columna de manifestants, van optar per obrir micròfons i permetre que el missatge de denúncia arribés a milers d'oients que sintonitzaven ONA FM, una de les emissores de la cadena. Altres marxes van recórrer els campus de la Universitat Pompeu Fabra i de la UPC. A municipis com Sabadell, Terrassa o Mataró, també es van fer cercaviles, amb el tall durant uns minuts de la N-II a dos punts diferents de la comarca del Maresme.

> L'ocupació del rectorat de la URV reforça el moviment estudiantil

Des del 17 de novembre, el Campus Catalunya de Tarragona (URV) acull un moviment estudiantil fins ara inèdit pel que fa a dimensions i participació. Es tracta de l'Assemblea URV, que va decidir formar-se després de la darrera vaga d'ensenyament. A banda de la universitat, també s'han organitzat (sobretot) al voltant de l'IES Martí i Franquès i de la CGT de Tarragona. Així doncs, la vaga del 29-F es preveia moguda. Les manifestants van ser més de 1.000. Després de proposar l'ocupació del rectorat, una pràctica habitual a d'altres indrets dels Països Catalans, però gens a Tarragona, es van celebrar assemblees a l'entrada. Al marge de les negociacions amb l'equip rectoral, que ha fet cas omís de les queixes de les estudiantis, l'activitat d'aquests tres dies d'ocupació va consistir en fer-la conèixer a la comunitat universitària. En qualsevol cas, després de veure que el diàleg no era fructífer, van optar per desocupar i continuar la lluita per altres camins. De retruc, s'han començat a organitzar a d'altres campus i centres, tant secundaris com superiors, i es preveu un final de curs ple de mobilitzacions. J. M. LLARADÓ

> Un banc trinxat, atropellaments policials i aldarulls al carrer

Desenes de milers de persones van desbordar els carrers de Barcelona durant la manifestació universitària més gran que es recorda els últims 25 anys. Tothom ho comentava: "Quina gentada!", "Està a petar de gent". La manifestació, que va acabar amb l'ocupació del rectorat de la UB, va acabar dissolta a la confluència entre els carrers Balmaes i Diputació, després que algunes manifestants trinxessin el Banc Popular contigu a la Borsa de Barcelona, s'incendiessin dos contenidors i es produïssin alguns aldarulls. Tot va començar davant la Borsa quan un grup d'estudiants

d'institut s'hi va aturar i va cridar "culpables!". La situació es va anar caldejant amb el llançament de pedres, pintura i ous contra els furgons policials que la custodiaven. El punt àlgid, però, va arribar amb l'atac al banc. Desenes de joves van llançar pedres contra els vidres de la sucursal i, un cop els van trencar, van entrar al crit de "vamos!" i propinant cops de puny i puntades de peu al personal empleat del banc, entre els aplaudiments del gruix de gent que esperava fora. Aleshores, la policia va carregar, va dispersar la gent entre corredisses i va detenir dues persones. La manifestació va seguir el seu curs,

però, en el punt que la capçalera arribava al rectorat i s'iniciava l'ocupació, a la cua, algú va creuar dos contenidors i els va calar foc. La policia va decidir dissoldre la cua de la manifestació en dues fases. A la segona, va usar els furgons com a ariets i va envestir el grup de manifestants que aixecaven les mans endavant, una acció que va deixar diverses persones ferides, entre elles, una noia que va haver de ser ingressada a les urgències de l'Hospital Clínic per una luxació al colze. Els estira-i-arrons van ser constants a la zona durant mitja hora, fins que la policia va dispersar tothom. M. S.

JUANFRA ÀLVAREZ

, així està el pati

LA DIADA DEL 8 DE MARÇ

En el marc de la jornada internacional del Dia de la Dona Treballadora alguns mitjans de comunicació han dedicat recursos a esbrinar quines són les dones més influents, poderoses

i famoses de la nostra societat, tot desenvolupant una mena de rànking que potencia la competitivitat i la lluita pel poder. Nosaltres hem volgut buscar altres perfils de dones que, en el dia a dia i en l'actual context de crisi econòmica,

aconsegueixen superar les dificultats per a sobreviure. Vides anònimes que, en alguns casos, batallen per aconseguir roba i menjar pels seus fills i filles. Defensen la seva dignitat, reforçada en l'esforç de superar la precarietat.

ROBERT BONET

MONTSE CAMBRERA AL RAVAL DE BARCELONA

“Voldria treballar a una botiga o al Carrefour”

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

Es diu Montse Campos i té 34 anys. La seva vida no és la d'una jove emprenedora que tot just acaba de fer un màster, sinó la d'una mare, casada, que porta des dels setze anys darrere

d'una barra. Algunes vegades reconeix que també ha hagut de fer gar escalas. “A mi, si vols, fes-me preguntes, però jo no sóc molt parladora”, ens va contestar quan li vam proposar l'entrevista. Fer-li la foto va costar més. “No, que estic molt lletja, bueno, vale, però fes-me-la de perfil, que així sembla

més prima”. Els seus ulls amagaven certa curiositat, pot ser fins i tot certa il·lusió vers l'entrevista. Set hores al dia, set dies a la setmana, Montse Campos guarda la barra d'un bar on “els homes vénen a buscar les dones”. Des de fa uns anys, “ja no és el mateix”, assegura. “Ara, han posat la Filmoteca i hi ha més control policial sobre la prostitució, els homes tenen por perquè els posen multes, els vigilan per parlar amb les dones i ja no en vénen tants”. La crisi també posa les coses difícils. “Abans, treballava més, hi havia més gent.. ara, tot és més car i el meu marit està a l'atur des de fa tres anys. Costa arribar a final de

mes... pago el lloguer, altres despeses, els estudis de la meua filla de tretze anys”. Li demano si creu que la seva filla continuarà estudiant... “Ara ho estan posant tan difícil que ho dubto i més per als joves, perquè no hi ha feina... A mi, m'agradaria que estudiés una carrera maca, no m'agradaria que acabés darrere d'una barra o netejant escales”. A Montse Campos, li hagués agradat estudiar informàtica, admet que sempre li ha agradat. Llavors, li dic que hi ha cursos gratuïts i la seva resposta és taxativa: “No tinc temps”. Li pregunto, doncs, què li agradaria canviar de la seva vida i respon que li agradaria canviar de feina. “Treballar a

una botiga, a un Carrefour... m'és igual; són molts anys fent el mateix i cansa”. Del Raval, no en pensa el mateix. “El barri no el canvio per res, he viscut aquí tota la vida, en aquest carrer, i si marxés, el trobaria a faltar”, explica. El carrer on viu és intens, noies maques es passegen de banda a banda de la vorera i, sovint, quan algun client les convida, van a parar al bar on treballa Campos. El bar està ple d'homes repenjats a la barra o jugant a la màquina escurabutxaques; hi sonen cançons de salsa a un volum considerable. Abans de marxar li pregunto si no canviaria el model de negoci, amb la Filmoteca al costat podrien fer més calés. “Ja no seria el mateix. Porto 30 anys aquí i no ho canviaria per un bar de pijos. No m'agradaria que canviés això. Les dones no vénen aquí a fer res dolent. Vénen a treballar i a guanyar calés per a les seves famílies”.

ESTHER MESTRESSA DE CASA

“Necessito ajuda, no que em treguin els fills”

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

No em va bé que em facis l'entrevista ara, tinc assemblea de casa”. Esther és una de les dones que viu “temporalment” a l'edifici 15-0, ocupat pel moviment de la indignació ara fa cinc mesos. “Aquí, com a mínim, els nens viuen bé i tenen un sostre”. Fa dos anys, va haver de deixar de pagar lloguer perquè econòmicament no podia. Es va posar a ocupar. Primer, en un pis que els van oferir i ja estava obert. Després, la van desallotjar i va ser acollida a una altra casa ocupada. “Ens vam assabentar que

hi havia uns ocupes que estaven ajudant les famílies amb problemes i llavors no ens ho vam pensar dos cops”. Finalment, va entrar a viure a l'edifici 15-0. Fa les feines de la llar, porta quatre anys a l'atur i no troba feina. Està cansada de fer entrevistes. Entrevistes de feina i entrevistes amb l'assistent social, a qui va enviar “a la merda” quan, fa cinc anys, la va amenaçar de treure-li la custòdia dels fills. També llavors, li van diagnosticar depressió i li van receptar uns medicaments que encara pren. “Les assistents, més que ajudar, el que fan és desunir famílies. Els meus fills no estan malcriats, jo necessito ajuda, no que me'ls tre-

ROBERT BONET

guin”. Aquell mateix dia, Esther va fugir a Cadis per por. Va tornar a Barcelona dos mesos més tard, “perquè és el meu lloc”. Aquesta mare va néixer al barri de Sants fa 42 anys i va deixar d'estudiar als catorze per treballar a una fruiteria. Ha estat dependenta de moltes coses, però ella es considera for-

nera, com la seva família. Amb 23 anys, va tenir la seva primera filla, amb la primera parella amb qui va conviure sis anys. “Amb tres fills ho vaig deixar per maltractament, especialment psicològic”. Temps més tard, va conèixer un músic cubà amb qui va tenir dos fills més. Ja no estan junts, però ell l'a-

juda econòmicament i, sovint, va a veure els nens. Li demano si és feliç. “Si ser feliç és estar-se medicant, tenir molts problemes i no tenir cap sou... No ho sóc”. Rectifica. “Ho sóc perquè tinc fills”. Ella voldria que entrés algun sou a casa, els seus fills grans tenen setze i divuit anys i no troben feina. La gran ha estudiat perruqueria, però no l'agafen enlloc. Esther, però, està molt orgullosa d'ella perquè l'ajuda en tot. “En aquesta vida, he après a lluitar d'alguna manera per treure els ens endavant. La pobresa m'ha ensenyat a valorar les coses, a ajudar la gent que ho necessita, a ser més humil”. Afegeix: “Els que tenen molt no saben fer-ho. La situació econòmica és una merda i la culpa és del govern. Per això no voto. Cada cop som més les que estem així. Aquesta vida és una merda. És una pena, però no per nosaltres, sinó per les criatures”.

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

Nou del vespre, una dona espera a les portes d'un supermercat amb un carro de la compra. Es diu Mari i alimenta els seus fills amb el que llienen a les escombraries i amb el que guanya netejant pisos. Després de parlar una estona amb ella, acordem una trobada per al dia següent al bar del costat de casa seva. L'entrevista es converteix en una conversa. “Vaig venir a Barcelona amb 22 anys, tenia ganes de sortir de Lugo, vaig venir pensant que seria un altre món i, en uns anys, t'adones que el món s'enfonsa. M'han passat les

MARI NETEJA PISOS A HORES

“El que diu que aquí s'hi viu de puta mare, s'enganya”

mil i una”. Explica que la temporada més difícil de la seva vida va ser quan va tenir la primera filla, amb 34 anys. “Et veus amb una filla que no saps com mantindre; jo prostiuint-me i amb un home ludòpata que em va enviar un amic seu perquè m'ajudés a sostindre'm la vida”. Ara aquell amic és la seva parella i pare dels altres quatre fills. Es mantenen gràcies als pisos que, quan hi ha sort, neteja Mari i, sobretot, reci-

clant menjar i roba. El seu marit fa un any que està a l'atur. “A vegades, fins hi tot ens han tallat la llum”. Ella té les coses molt clares: “El que diu que Catalunya és genial i que aquí s'hi viu de puta mare, s'enganya. Serà els que tenen calés”. Li demano què canviaria de la seva vida. “No hagués vingut a Barcelona si hagués sabut el que hi ha”. Llavors, li pregunto si tornaria a Galícia. “Sí”. La seva resposta és

ROBERT BONET

contundent. Per què no ho fa? Aquest cop respon la filla de set anys

mentre fa un gest amb les mans: “Money, money”.

, així està el pati

VALÈNCIA · CONVOCADAS A TRAVÉS DE LES XARXES SOCIALS, NOMBRESES PERSONES S'HAN APLEGAT SOTA EL BALCÓ MUNICIPAL

Les protestes contra les retallades i la corrupció prenen les Falles

Aquestes darreres setmanes, la ciutat de València està sent l'escenari de l'afartament i la rebel·lió ciutadana que reclama va gran part del País Valencià. La primavera valenciana, que s'encetà gràcies a la manca de destresa de la classe governant, que s'excedí llençant els antidisturbis contra les estudiants de l'IES Lluís Vives ara fa quasi tres setmanes, ha desencadenat una sèrie d'esdeveniments sense precedents que posen de manifest la determinació de gran part de la societat valenciana de no callar més davant els constants escàndols de corrupteles i l'actitud despòtica de qui governa el país des de fa dèsset anys.

Miquel Ramos
horta@setmanaridirecta.info

Es els nombrosos episodis de corrupció que han esquitxat la política valenciana ja van ser motiu de mobilitzacions multitudinàries els darrers anys i de pèrdua significativa de vots per al Partit Popular, que va obtenir el 48,57% dels sufragis a les darreres autonòmiques, davant el 52,17% de 2007, i va perdre quatre punts a les municipals a la ciutat de València. Però l'absolució de l'expresident de la Generalitat Francisco Camps per la causa dels vestits de la trama Gürtel i l'actuació policial desmesurada contra les estudiants han indignat encara més la població valenciana. Ara, però, l'escalfada popular contra el mal govern ha desembarcat en plena festa fallera, un dels aparadors més preuats de la dreta, acostumada a patrimonialitzar la festa i a instrumentalitzar-la històricament quan li ha convingut. Així es demostra el pànic que han creat dins el govern valencià i la premsa afí davant les protestes reiterades que s'han convocat cada dia, des de l'1 de març, sota la balconada de l'ajuntament durant les mascletaes, un dels moments estel·lars de l'alcalde Rita Barberá, que se sent tan protagonista com les falleres majors.

Convocades a través de les xarxes socials, nombroses ciutadanes anònimes s'han aplegat sota el balcó municipal durant la mascletà per mostrar el seu descontent amb els governants i les seues mesures davant la crisi. L'anomenada #Intifalla s'ha convertit en objecte de debat de primer ordre als mitjans i ha fet que el PP tragués l'artilleria pesada per tractar de criminalitzar i silenciar les protestes, que simplement es limiten a esgrimir llibres, pancartes i glo-

Durant la mascletà es convoca una xiulada al davant de la balconada de l'Ajuntament de la ciutat de València

bus i xiular els càrrecs polítics, res que no s'haja vist ja en altres cites tradicionals com el 9 d'Octubre, on cada any l'extrema dreta s'organitza per barrar el pas i tractar d'agredir les representants del valencianisme que hi desfilen. En aquest cas, la policia no practica cap detenció i, fins l'any passat, ni tan sols contenia els grups d'ultrès, fet que posava en perill la integritat física de les participants i mostrava una tolerància sospitosa amb els grups feixistes, una situació que ha estat denunciada reiteradament.

Rita Barberá intenta enfrontar les manifestants i la festa fallera

L'arribada de les protestes als primers actes fallers, com les multitudinàries i mediàtiques mascletaes, ha irritat notablement el govern de Rita Barberá, que ha intentat enfrontar les manifestants i la festa fallera posant com a escut les falleres majors que, al seu costat, presideixen la mascletà des del balcó del consistori. Així, la seua maquinària propagandística s'ha emprat a fons per tractar de convèncer la ciutadania que les protestes van contra les festes i contra els fallers i les falleres, que les manifestants són violentes i intenten intimidar les falleres majors i que aquestes

están deprimides perquè no entenen que es proteste en aquest context festiu, com si la crisi s'hagués pres un descans de vint dies perquè els valencians i les valencianes gaudirem de les festes i ens oblidarem de la lamentable situació de bancarota i espoli que vivim.

23 agrupacions falleres (que segueixen el guió del PP) volen que durant les falles no es facin protestes

Així ho presenta el regidor de festes de l'Ajuntament de València, Francisco Lledó, que ha tractat d'acusar la Coalició Compromís de dirigir les protestes. El diari *Las Provincias*, afí al PP, li seguix el joc i publica fotografies del regidor d'aquest partit, Giuseppe Grezzi, amb grups de manifestants. De fet, és el mateix que van fer amb les protestes de la *primavera valenciana* contra la violència policial, atribuir la paternitat de les protestes a aquest partit. A més, també s'ha seguit el guió criminalitzador con-

tra les manifestants, acusant-les de violentes i d'atacar les falleres majors. El regidor del PSOE Joan Calabuig, via Twitter, s'ha afegit a l'acusació -tot i que no s'acompanya de cap prova- i ha condemnat els suposats "insults" contra les falleres. Diverses falleres majors d'altres anys han publicat un manifest on acusen les manifestants de violentes i demanen la fi de les protestes. També s'hi han sumat 23 agrupacions falleres, que, seguint el guió del PP, han demanat que les falles estiguen exemptes de protestes.

Pugen el volum de la megafonia per dissimular les xiulades

Però la crisi no fa treva durant les falles i, per tant, les manifestants -que s'organitzen a través de les xarxes socials- han decidit no cessar les pitades contra la classe política durant les mascletaes. Així ha estat des del primer dia, malgrat els intents del PP d'enfrontar el món faller amb les protestes i els de l'extrema dreta d'atacar i assetjar les manifestants. Els darrers dies, alguns grups d'ultrès s'han aplegat amb banderes espanyoles i altres pancartes per intentar silenciar les protestes, mentre la policia espanyola grava les manifestants amb càmeres de vídeo.

Canal9 tracta de dissimular els xiulits i les imatges de les pancartes durant la retransmissió de la mascletà i l'Ajuntament ha decidit pujar el volum de la megafonia fins arribar a extrems inèdits i ensordir el públic. El dissabte 3 de març va ser la primera vegada que l'alcalde no eixia al balcó des que exerceix el seu càrrec.

El dissabte 3 de març va ser la primera vegada que l'alcalde no eixia al balcó des que exerceix el càrrec

La popular Rita Barberá, acostumada als vítols i al típic "que bote Rita", els esdeveniments l'han superada. La sensació de ser la reina del Cap i Casal i de tenir les falles als seus peus es difumina amb el creixent moviment de la *primavera valenciana*, que està demostrant que gran part del poble valencià ha perdut la por i ha pres la decisió de no continuar pensant i actuant com si el canvi no fóra possible.

MARC SARDON

, així està el pati

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT · CÉSAR GUERRERO ACAMPA A LES PORTES D'UNA OFICINA DE CATALUNYA CAIXA

“Van fer nòmines falses per donar-me la hipoteca i ara es volen quedar el pis”

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Va decidir plantar la tenda d'acampada, el dia 5 de març, al mig del carrer Prat de la Riba de l'Hospitalet de Llobregat, a pocs metres de l'oficina de Catalunya Caixa situada al número 225 d'aquesta cèntrica artèria viària. Es diu César Guerrero i no està sol en la seva lluita. Durant mesos, ha participat a les mobilitzacions de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca, tant a la ciutat de Barcelona com a municipis propers. Ara, molta gent s'està solidaritzant amb ell. L'acompanyem durant el segon dia de la protesta. Són les 10 del matí quan planta la tenda i, pocs minuts després, una vintena de veïns i veïnes li donen suport amb petites cartolines, pancartes i xiulets i reparteixen fulls volants entre les vianants i la clien-

Des del 5 de març, César Guerrero, de 32 anys, acampa davant les portes d'una oficina de Catalunya Caixa, situada al carrer Enric Prat de la Riba número 225

L'entitat financera reclama 252.880 euros del préstec inicial, 75.865 dels interessos i 26.144 de les costes judicials

tela que entra i surt de l'oficina bancària. Tot transcorre amb una estranya normalitat, enmig de crits de “culpables” o “banquer, recorda, tenim una corda”. Guerrero té la intenció de quedar-s'hi fins passades les 2 del migdia; i així cada dia, fins que l'escollin. La direcció de Catalunya Caixa va tancar l'oficina durant tot el primer dia de la protesta. Avui, en canvi, només ha posat un guarda de seguretat a la porta i el director s'entrevista discretament amb una parella de Mossos d'Esquadra.

Li van inflar la nòmina

César ens explica que, l'any 2005, li van concedir un crèdit hipotecari de 261.000 euros. “Durant aquelles dates, estaven molt interessats a fer préstecs; si calia, falsejaven les dades per fer-ho”, afirma amb convicció. De les seves declaracions, es desprèn que hi va haver una mala praxi manifesta en el procés d'assignació de la seva hipoteca. César ens confirma que la representant de Finques Margi –en conxorxa amb l'antic director de l'oficina de Catalunya Caixa– va manipular els nivells de renda de la seva esposa per facilitar tots els tràmits de la concessió del préstec. De fet, li van fer signar una nòmina falsa amb un sou que ella no cobrava. Eren altres temps i els bancs i les caixes gaudien d'una

font inesgotable de liquiditat, que va ser l'origen de la bombolla immobiliària.

L'any 2010 es van quedar a l'atur

Les quotes mensuals que havien d'abonar van anar pujant dels 1.000 euros de l'any 2006 als 1.647 de l'any 2010. Fins aleshores, ho havien pogut pagar, però l'increment incessant de la quota i el fet que César i la seva esposa perdesin la feina van fer que la situació fos del tot inviable. Ara, només rep un subsidi de 426 euros mensuals. Els últims dos anys, han intentat negociar una solució amb Catalunya Caixa i han plantejat la possibilitat d'aplicar la dació en pagament, entregar les claus de l'habitatge i oblidar-se del deute, però l'entitat s'hi ha negat. L'enti-

tat financera no només vol el pis, ara reclama 252.880 euros del préstec inicial, 75.865 euros dels interessos i 26.144 euros de les costes judicials, tot i que Guerrero va pagar 90.000 euros al llarg de sis anys de quotes mensuals.

“Ja no hi tinc res a perdre”

La lluita serà llarga i César ho sap. “Ja no hi tinc res a perdre, vindrà cada matí a la porta de l'oficina i, si no em fan cas, aniré a la seu central de la Via Laietana”. Els precedents viscuts fins ara el mantenen esperançat, algunes persones hipotecades que han lluitat insistentment i han aparegut als mitjans de comunicació han aconseguit un degoteig de dacions en pagament pactades amb les entitats. En aquests casos, les caixes estan més preocu-

pades per la seva imatge i prefereixen pactar l'excepció que no pas convertir-ho en norma. De fet, una part important dels actius de Catalunya Caixa es troba a les propietats immobiliàries, que tenen un preu de mercat molt inferior al de fa tres anys. A través de la web www.cximmobiliaria.com, es poden trobar habitatges com el de César Guerrero, d'uns 70 metres quadrats i ubicades al centre de l'Hospitalet de Llobregat, que es venen per 120.000 euros, menys de la meitat del que va haver de pagar ell ara fa set anys. A la mateixa oficina on van rubricar la hipoteca de César, hi han posat uns grans cartells on es pot llegir “Ara sí que em puc comprar un pis” i un enllaç a la web amb les últimes ofertes d'habitatges desnonats recentment.

BARCELONA · DESMENTIM ELS VINCLES EMPRESARIALS DELS QUAIS VAM INFORMAR EL DIA 22 DE FEBRER

Eduard Coll Poblet no té cap negoci amb un magnat romanès investigat per la ‘justícia’

Marc Iglesias
redaccio@setmanaridirecta.info

El directiu del Barça Eduard Coll Poblet no té cap negoci amb Nicu Gheara. En contra del que es podia inferir del titular

que acompanyava la notícia publicada en aquest setmanari el dia 22 de febrer, hem d'aclarir que Eduard Coll Poblet no té cap vin-

cle societari amb l'home de negocis romanès Nicu Gheara. També hem d'aclarir que Eduard Coll Poblet només és advocat des de fa

uns anys de l'empresa Flash d'Or SL, on exclusivament ostenta poders per a plets atorgats per l'esmentada societat.

En la crisi del periodisme, una esperança

A conseqüència de la crisi que arrossega el negoci periodístic des de finals del segle passat, sobretot a partir de la consolidació d'Internet, diversos grups de periodistes s'han unit per impulsar mitjans de comunicació sense ànim de lucre. La bona acollida d'aquesta nova manera de fer periodisme s'ha materialitzat, aquests dos últims anys, en forma de reconeixements i premis. No obstant això, per arribar a l'excel·lència, el periodisme no lucratiu encara ha de resoldre alguns problemes. El primer: compaginar la sostenibilitat econòmica amb la independència absoluta.

Marc Espín. Traductora: Laura Quero
afons@setmanaridirecta.info

era de Roma. El que no deia és que va ser l'única ciutat on hi va haver incidents violents.

El mateix dia que la Cimera europea decidia la bateria de mesures que canviarien per sempre la nostra sobirania respecte les polítiques econòmiques nacionals, la notícia més llegida del diari *Ara* era "De la premsa rosa a la crònica negra: les 5 incògnites que assetgen la família reial" i, a *La Vanguardia*, "Bebe presenta el seu nou disc a la premsa: *Que os fallen bien a todos*". Les notícies importants han quedat relegades a un segon pla per l'espectacularitat i la morbositat d'allò anecdòtic, d'allò banal. "Els temes frívols són els que atrauen més lectors", confessava Carles Capdevila, director del diari *Ara*, en una conferència celebrada a mitjans de l'any passat a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). El criteri de selecció de notícies basat en la lògica econòmica –més lectors, més ingressos– no contribueix a millorar la qualitat del periodisme.

Els exemples esmentats són conseqüència de la dependència econòmica i política que els mitjans d'informació espanyols arrosseguen des de finals del segle passat. Aquesta dependència afecta seriosament la qualitat dels seus continguts.

Reaccions davant la crisi del periodisme

Com a reacció davant d'aquesta crisi de qualitat informativa, a Internet, han proliferat una gran varietat de projectes alternatius: mitjans de contrainformació, periodisme ciutadà, webs de filtracions, periòdics de blocs, etc. La xarxa ha obert la producció a agents que abans es vetaven; avui, qualsevol pot informar. És precisament per això que cal diferenciar els diversos tipus de projectes alternatius.

Els més interessants –i necessaris per a la societat– són els projectes periodístics professionals que seleccionen els continguts pensant en l'interès públic. Aquells que són crítics amb el poder, que són rigorosos i independents i que no es mouen només per interès econòmic.

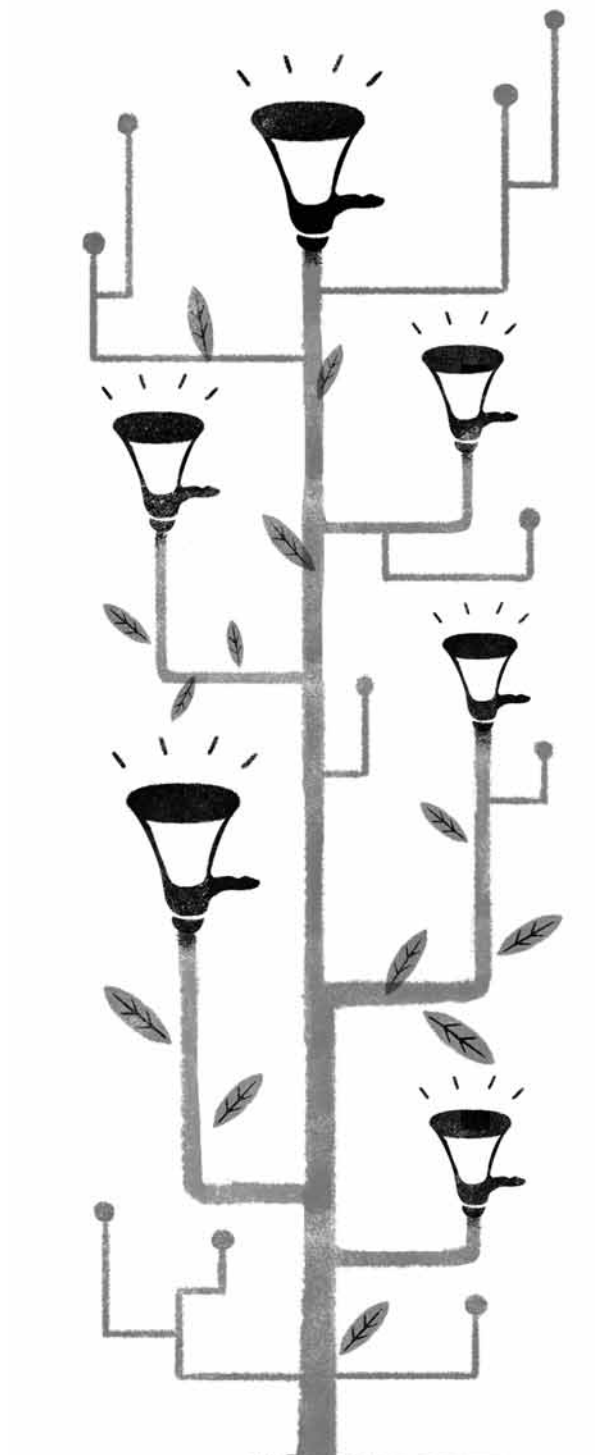
No és fàcil trobar un terme precís per descriure aquest tipus de periodisme. Montse Santolino, responsable de comunicació per al desenvolupament de la Federació catalana d'ONG per al Desenvolupament, parla de comunicació per al desenvolupament o per al canvi social. Mar Vallecillos, periodista vinculada a diversos projectes de comunicació alternatius, s'estima més parlar de periodisme crític o de mitjans de contrainformació. "Al final, quan parlem de periodisme crític, parlem de bon periodisme", afirma.

Potser l'única manera de garantir el bon periodisme és que els mitjans d'informació renunciïn al benefici. Santolino reconeix que els interessos econòmics els controlen i denuncia que "a Espanya, falta finançament sense control polític". Per aquest motiu, el periodisme sense ànim de lucre no s'ha de confondre amb els mitjans públics. Malgrat l'ambigüitat de la denominació,

–
"Els mitjans crítics han de continuar amb aquest procés d'unió per fer-se més forts"
 –

Un altre dels mals del periodisme és el paral·lisme ideològic entre els mitjans i els grups polítics que els són afins. Però encara són més perillosos el sectarisme i la manipulació dels mitjans públics. Sobren els exemples. Només cal recordar TVE en temps d'Urdaci o la descarada omissió d'informacions relacionades amb el cas Gürtel al Canal 9 valenciana.

Al sector privat, també se'n fan, de bolets, quan plou. Una mostra d'això és el tractament que va fer *La Razón* de les mobilitzacions del 15 d'octubre. El dia 16, va publicar a la portada una foto d'un cotxe en flames i un manifestant llençant un extintor. El titular era: "Los indignados 'festejan' su protesta planetaria". I només al subtítol, amb lletra més petita, reconeixia que la foto

MIRALLS
Raquel Rolnik

"Existeix un únic model dominant, la propietat privada individual de l'habitatge"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Tallers sobre sexualitat i violència de gènere per a persones joves

pàg. 6 i 7

existeixen diferències importants. La fórmula ideal d'aquests mitjans –també anomenats comunitaris o del tercer sector– és la de constituir-se com a organitzacions sense ànim de lucre, ser transparents amb els comptes, renunciar a la publicitat i a les subvencions públiques i buscar finançament a través d'una àmplia xarxa de sòcies donants o de subscripcions estables. Com més s'aproximen a aquest ideal, més gran és la seva independència.

A Catalunya, el setmanari que més de les mans és un dels representants del periodisme crític i no lucratiu. Va néixer fa només cinc anys i va arribar a Internet l'estiu passat. Els punts clau de la seva independència? Renunciar al benefici i haver forjat un model sostenible mitjançant l'equilibri de les diferents fonts d'ingressos: publicitat seleccionada, la venda de setmanaris en paper, la subvenció de la Generalitat a les publicacions impreses en català i una base de 1.300 persones subscriptores. Part del seu èxit es deu, segons Vallecillos, a la unió de la DIRECTA i la revista *Illacrua*. "Els mitjans crítics han de continuar amb aquest procés d'unió per fer-se més forts", aclareix la periodista.

A l'Estat espanyol, hi conviuen diversos projectes de comunicació crítica com la publicació *Diagonal*, nascuda el 2005 de la mà d'un grup heterogeni de professionals i activistes de la comunicació i basada en una gran xarxa de subscriptores i col·laboradores, o el portal Periodismohumano, que el mes de març farà dos anys i que no ha parat de rebre premis. Un dels últims va ser l'Emilio Castelar a la Defensa de las Libertades, que va guanyar el seu director, Javier Bauluz, per impulsar el mitjà. "No ens deixaven publicar allò que volíem als mitjans tradicionals, per tant, un grup de periodistes ens vam unir i vam crear un projecte propi". Bauluz explica d'aquesta manera el naixement de Periodismohumano, que es defineix com "un mitjà de comunicació amb un enfocament basat en els drets humans i sense ànim de lucre".

La transformació del periodisme de masses

Moltes de les professionals veteranes, el propi Bauluz, Maruja Torres i d'altres, reivindiquen amb melangia el periodisme de les dècades dels 70 i 80 argumentant que, llavors, a la direcció dels diaris, es renunciava amb freqüència a publicar determinades notícies si no complien amb uns mínims de veracitat, rigor i qualitat informativa. El *Watergate* és d'aquella època: un escàndol polític d'escoltes il·legals que va ser destapat per dos periodistes d'investigació del *Washington Post*. Aquest fet va obligar el president dels Estats Units Richard Nixon a dimitir. Aquell triomf periodístic ha esdevingut el símbol d'una època en què els mitjans d'informació eren capaços de mantenir l'equilibri entre la recerca de beneficis i la seva funció social.

– *"Gràcies a Internet, informar ja no és una competència exclusiva dels grans mitjans"*

Però, en algun moment dels 90, el poder econòmic es va fer amb el control dels mitjans. Des de llavors, com va dir Kapuscinski, "l'imperatiu del benefici ha reemplaçat (...) les exigències cíviques prioritàries". Així comença la crisi de qualitat del periodisme tradicional.

Rosa Maria Calaf, reportera catalana i excoorresponsal de TVE, ha denunciat des de fa anys a entrevistes i seminaris que la premsa ha deixat de servir a la comunitat per servir-se d'aquesta i que la informació s'ha convertit en un espectacle. Només cal recordar el tancament de CNN+ i la seva substitució per Gran Hermano 24 hores: espectacle 1; informació 0.

A l'última gala dels Ondas, Jordi Évole va reivindicar un periodisme televisiu "allunyat de les trinxeres", en què les professionals siguin "més que la xifra

Robert Bonet

d'audiència". La seva intervenció suscita preguntes: on queden els valors?, què passa amb la funció social del periodisme?

Internet: trampolí dels mitjans no lucratiu

Els mitjans del tercer sector no són nous. Laura Bergés, subcoordinadora de periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, diu que, a l'Estat espanyol, "existeixen mitjans comunitaris des de finals dels 70. Van començar a Internet a mitjans dels 90 i es van estendre definitivament a començaments del nou segle". La xarxa, segons Bergés, "ha permès trencar les barreres físiques que abans impediaven als grups d'interès unir-se més enllà d'un territori reduït".

Internet no només permet arribar a qualsevol part del món de manera immediata, sinó que, a diferència de la televisió, la ràdio o dels mitjans d'informació impresos, és un canal gratuït. Aquestes facilitats han permès que grups de periodistes sense una base financera i sense una gran estructura empresarial hagin pogut impulsar mitjans independents capaços, en alguns casos, de plantar cara als grans grups tradicionals.

Wikileaks i Propublica són dos dels projectes no lucratiu que estan tenint una repercussió important a escala mundial. La web de filtracions de Julian Assange va posar en escac el govern dels Estats Units quan va publicar milers de documents secrets que revelaven el joc brut de la primera potència mundial. Tot i que no és exactament periodisme –no tracta la informació i aixeca controvèrsies en relació amb la desprotecció de les seves fonts–, el fenomen Wikileaks ha marcat un abans i un després en la història del periodisme.

La idea, segons explicava el periodista Enric Borràs en un article publicat en aquest setmanari, és senzilla: "Reben informació i la publiquen". Els temes que tracta Wikileaks són polítics, diplomàtics, històrics o ètics. Borràs esmentava altres portals que

han seguit la seva línia: Openleaks.org, Tradeleaks.com, Indoleaks.org, Ruleaks.net, PPleaseaks.com, que buscava evitar el retorn del Partit Popular al govern, o Mini-leaks.com, una iniciativa de dos pamplonesos que busca "destapar petits abusos".

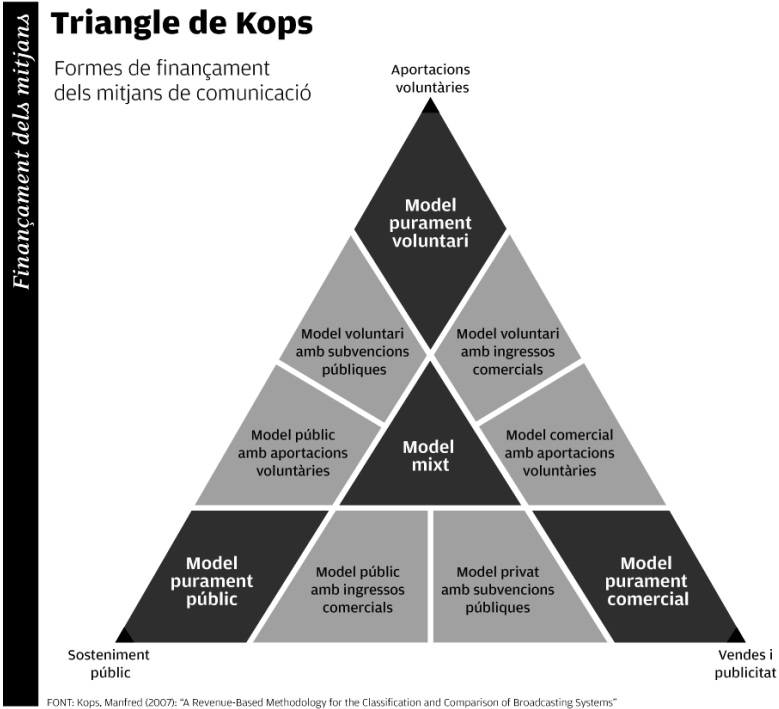
Propublica va néixer el 2008 com una agència d'informació en línia especialitzada en periodisme d'investigació que distribueix els seus continguts entre alguns dels diaris més importants dels Estats Units. A la web, aquesta agència anuncia que la seva funció és "vigilar de prop els poders polítics i econòmics" del seu país i assegurar que no cedirà a les pressions. "Seguim la tradició del periodisme com un servei públic per estimular canvis polítics". Aquesta és la frase que resumeix la seva filosofia; i sembla que funciona perquè ja ha guanyat dos Pulitzer consecutius, els premis més prestigiosos del periodisme.

Propublica, Wikileaks i Periodismohumano són, per a Montse Santolino, iniciatives que s'assemblen perquè se centren en temes socials i aprofiten la força de la xarxa perquè tot se sàpiga. Gràcies a Internet, informar ja no és una competència exclusiva dels grans mitjans. En qualsevol cas, Vallecillos creu que el periodisme crític no ha sabut aprofitar tot el potencial de la xarxa. Bauluz hi està d'acord: "Avui, és quan hauríem de fer el millor periodisme i, tot i així, no podem fer-ne de pitjor".

Com fer bon periodisme?

Iñaki Gabilondo diu, al seu últim llibre *El fin de una época*, que la funció principal de la professió és "vigilar el poder perquè no abusi de la societat". Carlos Zéller, professor i investigador de periodisme de la UAB, a *Los medios y la formación de la voz en una sociedad democrática*, defineix el "bon periodisme" com un "bé públic". I explica que la tasca del periodisme ha d'avançar en tres grans àrees: més independència per decidir què és notícia, analitzar i presentar la informació amb tota la seva complexitat i donar vetu als diferents grups socials.

El triangle de Kop

En definitiva, un catàleg de principis tradicionals que han recuperat els mitjans sense ànim de lucre per millorar-los, gràcies, sobretot, a les possibilitats que ofereix Internet: espai il·limitat i gratuït per expressar-se, immediatesa i cobertura internacional.

Els mitjans de comunicació del tercer sector tenen una sèrie de característiques comunes: són crítics amb els poders polítics i econòmics, informen de temes que no sempre estan presents als grans mitjans i els tracten amb profunditat. Pretenen generar una resposta social i, en molts casos, no cobren pels seus continguts. Però, d'allò que més presumeixen, és de la seva independència, que, en teoria, és inherent al seu model de finançament. Com que no són un negoci, els seus continguts no estan condicionats per la quantitat de beneficis que obtindran. En general, no inclouen publicitat ni accepten subvencions públiques, així no estan sotmesos a pressions d'annunciant o grups polítics. I com que no han de mantenir grans estructures empresarials, tot el que recapten ho destinen a fer periodisme. Propublica denuncia, a través de la web, que els mitjans tradicionals acostumen a dedicar només el 15% del pressupost a fer notícies, mentre que ells hi destinen el 85%.

"No hem aconseguit convèncer la ciutadania que una bona informació és necessària per a una bona democràcia"

Debilitats del periodisme sense ànim de lucre

No tot són flors i violes per a Propublica, ja que el seu finançament depèn d'un sol donant, Herbert Sandler, un filantrop multimilionari dedicat als negocis financers que, a més, és el president del consell d'administració. És pot presumir d'independència quan s'està subordinat a un sol donant? El cert és que els mitjans d'informació sense ànim de lucre poden ser qüestionats per la sempre difícil gestió de la relació entre finançament i independència.

Periodismohumano, segons Bauluz, aspira a "dependre de milers de donants, com Metges Sense Fronteres, que té uns 400.000 socis que li garanteixen poder dir o fer allò que vulguin sense

haver de donar explicacions". El problema és que el que entra per aquesta via no és suficient i es veu obligat a buscar subvencions públiques. De moment, es resisteix a la publicitat, però no la descarta –com va fer Propublica l'any passat– si les dificultats pressupostàries continuen.

I és que qualsevol model de finançament que no provingui majoritàriament de donacions o subscripcions pot suposar una pèrdua d'independència per al mitjà. Però hi ha una cosa pitjor: quedar-se curt de recursos. Un mitjà no lucratiu sense un bon pla de sostenibilitat a mitjà termini no pot donar estabilitat a les periodistes, que són el capital més gran de què disposa.

Periodistes i lectores de periodisme sense ànim de lucre

Alesia Martínez, corresponsal de Periodismohumano a l'Amèrica Central, és un bon exemple de com es viu de la professió amb la incertesa de la inestabilitat econòmica, ja que ha de combinar la seva dedicació a aquest mitjà amb una feina a temps complet a un diari de Guatemala. "És l'única manera de guanyar prou per conformar una família, tenir una llar o poder anar de vacances". Alesia no es queixa perquè considera que treballar en un mitjà sense ànim de lucre alimenta la seva "esperança que encara no s'ha perdut del tot la veritable essència del periodisme". Tanmateix, reconeix: "Si les condicions econòmiques d'aquest mitjà fossin millors, potser podria dedicar-me de ple a escriure-hi i això repercutiria positivament, ja que augmentaria la producció i la qualitat dels meus escrits. Tot i així, he de dir que Periodismohumano paga millor els articles que molts dels altres mitjans espanyols, tradicionals o no".

Avui dia, el problema de la precaritat laboral és un factor comú als mitjans –tradicionals i alternatius–, que reper-

cuteix directament en la qualitat de la informació. Com a conseqüència de la reducció d'ingressos, ha disminuït el periodisme d'investigació i, en alguns tipus de mitjans, ha augmentat el percentatge de gent becària a les plantilles. A més, s'han homogeneïtzat els continguts informatius, ja que tots s'alimenten de les mateixes fonts.

En definitiva, l'estat ruïnós del periodisme de masses arriba fins a tal punt que aquests projectes sense ambicions lucratives són, amb les seves contradiccions, una alternativa esperançadora per a la salut de la professió i per a la gent que necessita informació de qualitat. Però, per arribar a la gent, els mitjans sense ànim de lucre han de competir amb els poderosos grups de comunicació en una batalla desigual, no només per una qüestió de recursos, sinó perquè la informació-espectacle, en alguns casos, és molt més atractiva per a l'audiència. Santolino admet que la fôr-

mula del periodisme sense finalitats de lucre és ideal, "però el problema és que no hem aconseguit convèncer la ciutadania que una bona informació és necessària per a una bona democràcia". L'afiliació de la població espanyola a organitzacions no lucratives és només d'un 11%. La britànica ronda el 30% i, als Estats Units, se supera el 60%. A Laura Bergés, també li costa entendre-ho perquè considera que "la gent sí que és conscient del valor que té la informació".

Precisament per la convicció que existeix una demanda d'informació de qualitat, Gabilondo tanca el seu últim llibre amb un auguri positiu: "En aquest moment en què sembla que s'extingeix la visió romàntica de l'ofici per culpa d'una lògica econòmica assassina, els empresaris descobriran –brillant paradoxa– que, en la necessitat social que enclou el periodisme, hi subjau un negoci important".

p2_pintada a un cotxe de catalunya ràdio el 29F, dia de la vaga d'universitats

Robert Bonet

Raquel Rolnik: “Un habitatge digne

Raquel Rolnik és arquitecta i urbanista. Professora a la Universitat de São Paulo, té experiència tant a l'Ajuntament d'aquesta ciutat com al govern del Brasil. El 2008, va ser nomenada Relatora Especial de l'ONU pel Dret a l'Habitatge Adequat. Es tracta d'un càrrec totalment independent, voluntari i no remunerat, que té com a objectiu exercir de defensora del poble davant el Consell de Drets Humans de l'ONU. El primer informe que va presentar tractava la qüestió del dret a l'habitatge i la crisi financera i ara treballa per actualitzar-lo.

João França

entrevista@setmanaridirecta.info

Quina és la situació actual pel que fa al dret a l'habitatge en el context de crisi econòmica?

Al llarg d'aquests quatre anys com a relatora de l'ONU pel dret a l'habitatge digne, he percebut molt clarament que durant els darrers vint anys —o 15 o 25, segons el país— hem viscut un canvi de paradigma molt radical pel que fa a la política d'habitatge: hem passat de considerar l'habitatge com una política social, com a part d'un estat del benestar social i una obligació del govern, a la idea d'una política

d'habitatge com a mercaderia i, més recentment, com a producte financer. Això ha estat generalitzat. Les reformes en polítiques d'habitatge promogudes globalment van anar en aquesta direcció i també en la d'un model únic dominant, que és la propietat privada individual de l'habitatge. Aquesta política ha estat un fracàs perquè va provocar la bombolla immobiliària i financera, que va explotar i va deixar famílies senceres en una situació extremadament vulnerable i sense el dret a un habitatge digne, a més d'altres qüestions, com el fet d'haver promogut la creació de guetos fora de les ciutats, que també violen el dret a l'habitatge.

—
“Hi ha persones que són absolutament vulnerables davant una sèrie de violacions dels drets humans pel simple fet d'haver caigut en una trampa”
 —

Per què el violen?

Un habitatge digne no són quatre parets i un sostre sobre el cap, inclou l'accés a béns i serveis, equipaments col·lectius i tots aquests recursos. És una ubicació que permet a una família l'usdefruit dels seus altres drets. Per tot això, crec —i és el que intento demostrar documentalment amb la informació sobre els diversos països— que avui podem dir que aquesta política del model únic ha fracassat i necessita una reforma, juntament amb tot el que s'està discutint al món actualment, que és la reforma del sistema financer global i del paradigma de la no regulació, de la llibertat total de flux de capital financer i la tragèdia que això ha provocat a molts llocs.

I com es pot transformar aquesta situació?

En primer lloc, cal que l'Estat torni a assumir el seu paper, la seva responsabilitat a l'hora de protegir i promoure el dret de la ciutadania a l'habitatge adequat. L'habitatge no és un producte exposat en una prestatgeria que es pugui comprar. Després, cal veure les situacions i les possibilitats de cada país. En el cas de l'Estat espanyol, en què es disposa d'una reserva construïda molt gran, una política pública de reactivació d'aquesta reserva, amb lloguers socials i lloguers assistits, pot ser una molt bona solució.

I n'hi hauria prou, amb això?

Evidentment, sobretot a llarg termini, cal diversificar les solucions perquè, si bé la compra de pisos i propietats privades pot ser una solució per a alguns, no es pot imposar al conjunt de la societat. Els preus són molt elevats. Els afectats amb qui em vaig trobar i les històries que em van explicar són absolutament xocants. Persones que són absolutament vulnerables davant una sèrie de violacions dels drets humans pel simple fet d'haver caigut en una trampa, la d'haver cregut que tothom qui tingués un crèdit al banc tindria casa.

Vols dir que es va fomentar un engany col·lectiu?

Es va fomentar i trobo que és molt important dir-ho. Em sembla malament que es digui que les persones que van signar els contractes van ser idiotes perquè no els van saber llegir bé. Si ho analitzes, veus que, globalment, tot això va ser promogut i que alguns països —en principi no és el cas de l'Estat espanyol—, per rebre aportacions de préstecs internacionals, fins i tot van ser obligats, a través d'organismes internacionals, a reformar els seus sistemes financers d'habitatge i a posar fi a les polítiques públiques

no són quatre parets i un sostre”

d’habitatge. Per això crec que és responsabilitat dels governs i que la resposta a la crisi ha de venir dels governs.

Quina força tenen les recomanacions de les relatores de l’ONU sobre aquests governs?

És una qüestió important. Les resolucions i les recomanacions no són obligatòries, si el país no les compleix, no patirà sancions, tot i que, depenent del nivell de violació i de la naturalesa del que s’estigui violant, se’n podrien derivar. Això ja ha passat, però estem parlant de casos de crims contra la humanitat o genocidis. Des d’un punt de vista positiu, les recomanacions poden ajudar els països en el sentit de reformar els seus marcs legals i les seves polítiques en determinades qüestions per incorporar aquests drets d’una manera molt més clara. L’efecte d’aquestes recomanacions pot ser bastant indirecte, però afecta força la imatge que té el país internacionalment. Hi ha països que no es preocupen per això, però l’Estat espanyol es preocupa especialment de presentar un perfil de respecte als drets humans internacionalment.

El govern espanyol actual no sembla disposat a fer una reforma radical per posar fi a aquesta crisi. Què pot fer dins el marc actual?

Aquí s’està parlant de reformes legislatives per canviar la llei general d’hipoteques, per permetre la dació en pagament i discutir la segona oportunitat, per fer una reforma de la llei del consumidor. Tot això són mesures que es discuteixen dins el marc existent, però és evident que caldrà molta més regulació del capital financer. Ja s’ha començat a fer i s’haurà de fer més. Crec que l’orgia financera té els dies comptats. M’agrada molt utilitzar l’expressió de Neil Smith: el liberalisme està mort, però és dominant. Crec que encara viurem molts anys sota aquesta hegemonia, però, alhora, estem en procés de transformació.

“Alguns països, per rebre aportacions de préstecs, van ser obligats a posar fi a les seves polítiques públiques d’habitatge a través d’organismes internacionals”

I quina és la situació de l’Estat espanyol en el context global?

Evidentment, no és a l’Estat espanyol on trobem les pitjors situacions pel que fa al dret a l’habitatge al món. Hi ha gent en situacions absolutament precàries des del punt de vista físic i material en alguns països de l’Amèrica Llatina, l’Àfrica o Àsia, però no podem comparar països. Hem de pensar que l’Estat espanyol és un Estat europeu que ha viscut un creixement econòmic molt important durant els darrers anys i que, per tant, tindria condicions, en teoria, per protegir molt més el dret a l’habitatge de la seva població. Hem de pensar quina potència té cada país per enfrontar i pensar el dret a l’habitatge. El concepte és el de la progressivitat, però el que vivim avui, aquí i a tota Europa, és la regressió. S’està anant enrere en drets econòmics, socials i culturals. Això em preocupa.

Una qüestió molt preocupant que es viu a l’Estat espanyol és que, tot i lliurar el pis al banc, les persones afectades per un desnonament mantenen el deute...

És una bogeria total, mai no ho havia vist a cap altre lloc. Això no vol dir que no existeixi en altres indrets, però, allà on he estat, no has de pagar el deute. Quan es tracta d’una hipoteca, lliures l’immoble i s’ha acabat. Però això no vol dir que no sigui un problema! Quan lliures l’immoble et quedes sense sostre i, llavors, quina alternativa tens? El problema no es tanca aquí, però, de qualsevol manera, lliurar l’immoble i continuar tenint el deute amb el banc... això no ho havia vist mai en la meua vida.

FOTOGRAFIES:
Carla Moral

Quan vas venir a Barcelona l’any 2009, vas conèixer el treball de la Plataforma d’Afectats per la Hipoteca (PAH). Què en penses?

Vaig venir aquí a presentar l’informe que havia portat al Consell de Drets Humans i la PAH s’estava començant a estructurar. Trobo que la plataforma que han començat a constituir els afectats és extremadament important. En primer lloc, per fugir d’aquesta trampa perversa de pensar que els drames que estan vivint les persones són drames individuals, que són culpa seva, perquè són unes fracassades. Aquesta narrativa s’ha de trencar. Trobo que estem vivint una situació que és col·lectiva, una situació social fruit d’unes determinades opcions polítiques. Partint d’aquests termes, la PAH permet que les persones es trobin i puguin pensar col·lectivament solucions i formes d’enfrontar una qüestió que és col·lectiva i no individual. M’ha semblat increïble la proliferació de plataformes. M’imagino que això creixerà i és molt important que creixi perquè entri realment a l’agenda; crec que aquesta qüestió encara ha d’entrar amb força a l’agenda dels governs.

Què n’extreus, de la trobada amb les afectades del dijous 1 de març?

Quan treballes un tema i llegeixes els números, les xifres, les anàlisis econòmiques i socials, comences a descobrir què està passant i això és important per construir l’informe, però, quan parles amb els afectats, t’adones de què significa tot això concretament i això informa d’una manera molt més contundent.

Què en penses, de la iniciativa d’aturar els desnonaments?

Jo penso que qualsevol moviment social té diverses dimensions. Hi ha l’organització, la mobilització i les accions immediates que serveixen per cridar l’atenció i per resoldre

qüestions immediates, però totes aquestes accions no tenen sentit si no van acompanyades, també, de propostes alternatives, d’iniciatives legislatives i polítiques. Trobo que és una bona combinació. Quan ens assabentem dels problemes personals de les famílies i de la situació en què es troben, entenem molt bé la creació d’una xarxa de solidaritat per aturar o ajornar al màxim el desallotjament i evitar crear situacions de violacions de molts drets humans, perquè, a partir d’un desallotjament, el dret a la salut, a l’educació i molts altres es comencen a veure afectats.

“Lliurar l’immoble i continuar amb el deute, no ho havia vist mai en la meua vida”

Aquestes iniciatives cada vegada es troben amb més resistència policial.

Estem parlant d’un conflicte i les situacions de conflicte són... conflictives. Penso que aquests enfrontaments es continuaran produint i crec que la millor resposta no és empitjorar el conflicte i tornar-lo violent, sinó elaborar respostes sostenibles i permanents per fer front a la crisi, respostes concretes per a aquests casos.

Els desallotjaments compten amb el suport de la llei.

Compleixen la llei, sí, però no existeix únicament la llei de la propietat, no hi ha només la llei immobiliària, hi ha un dret humà a l’habitatge adequat que forma part d’un pacte i de lleis internacionals que l’Estat espanyol ha signat i ratificat. Això s’ha de tenir en compte en les pràctiques, les lleis i els processos concrets que es duen a terme a l’Estat.

Candela al feminisme

L'Associació Candela, que ofereix un ampli ventall de tallers sobre sexualitat i violència de gènere adreçats a joves, dones, entitats i professionals de l'educació, obre una nova seu a Nou Barris. El local permetrà incorporar un punt d'informació per a joves i dones del barri.

Anaïs Barnolas
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

L'Associació Candela, que treballa en la prevenció de les violències de gènere i l'educació en la sexualitat des d'una perspectiva feminista, va inaugurar una nova seu a Nou Barris el divendres 2 de març. L'entitat, que es va crear el 2004, inicialment al barri de Sants, dedica bona part de la seva tasca a desenvolupar tallers i cursos adreçats a infants, joves, dones, professionals de l'educació que, "malgrat tenir molta experiència pedagògica, utilitzen un llenguatge sexista" –apunta la membre de l'associació Sara Barrientos– i també treballadores d'entitats que volen incloure una perspectiva de gènere als seus col·lectius. El nou local permetrà a l'associació oferir un servei d'informació sobre violència de gènere i sexualitat per a joves i dones del barri.

La finalitat dels tallers és que, mitjançant casos pràctics i de manera participativa, s'identifiquin les violències de gènere i "es visibilitzin les desigualtats de gènere i els privilegis dels homes", apunta el conductor de tallers per a joves de Candela, Xavi Cela. Als grups de treball adreçats a dones, s'intenta fer prevenció, "però no pas des del perill", tal com afirma Barrientos, sinó a través del "reconeixement de l'autoestima de les dones, proporcionant eines i creant xarxa entre elles".

Els tallers dedicats al jove d'entre 12 a 18 anys tracten diferents aspectes com la pressió que reben dels models estètics o l'empoderament de les dones i es reflexiona sobre la masculinitat. En general, com que les sessions són pràctiques, "a les adolescents, els

interessa molt perquè, generalment, no tenen un espai per debatre sobre sexualitat i els ve molt de gust; els permet apel·lar a les seves experiències i identificar-les", comenta la responsable de projectes Edurne Jiménez. Segons Cela, "s'invisibilitza la sexualitat i, des de la societat, se'ls diu que no han de parlar d'això, però, a la pràctica, observem que en xerren cada dia i molt. Almenys, amb els tallers, els proporcionem eines perquè puguin ordenar la informació".

La societat menysté l'etapa de la vida de l'adolescència i "la tracta com una etapa que ja passarà"

Segons Cela, la societat menysté l'etapa de la vida de l'adolescència i "la tracta com una etapa que ja passarà", però "la realitat és que les adolescents es creen les seves pròpies estratègies de supervivència i de solidaritat i que, a través de les seves reflexions, els conductors del taller també n'aprenem". En alguns casos, a les joves "els costa identificar que hi ha violències de gènere i, en alguns altres, hi oposen resistència", apunta Jiménez. Un altre aspecte que es treballa és el debat sobre el sexisme als mitjans de comunicació. Les conductores dels tallers observen que "les joves entenen que és un discurs integrat, però, a l'hora d'agafar referents de les sèries, sempre són els mateixos", afirma Cela. Dependent del que es vulgui treballar, en un cert punt del taller, es distingeix un grup de

Creació artística de l'Associació Candela

noies i un altre de nois, "ja que, segons quines qüestions o situacions es tracten, es pot donar el cas que una noia necessiti parlar-ne, però que la presència de segons quin noi al grup la cohibeixi", apunta Barrientos. A vegades, la noia reacciona amb la decisió de no voler participar al taller: "La primera explicació que se't pot ocórrer és que no en té ganes i, llavors, intentem captar la seva atenció, però, la majoria de les vegades, posteriorment, descobrim que tenia les seves raons". En alguns casos, les conductores dels tallers han detectat que aquest rebuig es deu al fet que s'ha produït una agressió sexual, "ho treballam de manera constructiva, trencant el silenci, però sense que ella quedi exposada davant el grup, posant límits als nois, donant legitimitat a la noia i evitant caure en els falsos tòpics com 's'ho va buscar' o 'portava una minifaldilla massa curta'".

A banda dels tallers, Candela treballa en dues línies més: la creació de

materials didàctics i jocs dinàmics i interactius i l'espai d'informació i assessorament individualitzat, anomenat *la Lore*.

De totes maneres, també es poden fer consultes *online* a través de la consultoria de la web: /candela.pimienta.org/

Els perjudicis de l'amor romàntic

Un dels tallers per a joves es titula *Desmitificant l'amor romàntic* i intenta girar la truita a les concepcions que sostenen que, sense la seva mitja taronja, les persones se senten incompletes; que l'amor és per a tota la vida; que les noies pensen en l'amor i els nois en el sexe, etc. Segons assenyala Jiménez, "quan se'ls pregunta què entenen per amor, les joves responen el mateix. Intentem que vegin que, si tothom té la mateixa concepció, no és perquè sí, sinó perquè s'ha après. Volem que s'adonin que no només hi ha una única manera d'estimar".

Els i les membres de l'Associació Candela conversen durant la inauguració del seu nou local

Interior del nou local de l'Associació Candela

Robert Bonet

Les noves masculinitats, realment són noves?

Hi ha un grup de treball que es dedica a repensar els paràmetres de la masculinitat tradicional i les seves conseqüències negatives en la vivència de les relacions sexuals afectives. Per això proposen un espai on els nois expressin dubtes, emocions, pors i frustracions. També s'hi treballen les noves masculinitats, és a dir, el compromís que adopten els homes de qüestionar-se els rols masculins tradicionals.

Tot i que sembla que, en les teories amb perspectiva de gènere, les noves masculinitats estan en auge, Jiménez apunta que no ens hem de deixar enlluernar per aquesta tendència, ja que el seu discurs es basa en reivindicacions que "el feminisme ja fa anys que denuncia, però, en canvi, es dona més pes a la paraula d'un home d'una entitat que en parla que no pas a les feministes i, en aquest cas, es reproduceix la lògica patriarcal". Cella afegeix que es fa poca autocrítica en l'àmbit institucional: "S'ha venut la igualtat com si l'home i la dona estiguessin oprimits de la mateixa manera i no és així; els homes ens hem de replantejar els efectes perversos d'aquesta idea. Es cau en l'error de crear perfils i 'sí compleixes el perfil, estàs salvat'".

- *"Han venut la igualtat com si l'home i la dona estiguessin oprimits de la mateixa manera"*

La desqualificació del feminisme

"Quan algú no t'agrada, què fas? Doncs, dius que està passat de moda, que són unes boges o unes histèriques, que és com titllen a les feministes... Però això no deixen de ser arguments que construeixen el poder per por de perdre la seva legitimitat", apunta Jiménez. Les institucions "s'han anat apropiant de les lluites i dels sectors feministes i s'ha perdut la part combativa", però, en el fons, "es parla de gènere i no de feminisme (...). No és fàcil parlar de feminisme amb el professorat", confessa Jiménez. "Trencar la falsa dicotomia masculisme-feminisme és difícil" -assegura- i, a banda d'això, també s'ha de tenir en compte que moltes personalitats institucionals parlen de manera "políticament correcta, però només és de cara a la galeria".

Material informatiu

Robert Bonet

Autotreball, horitzontalitat i equilibri de necessitats

Candela és un exemple de projecte en expansió que parteix d'una filosofia d'autotreball. L'associació està formada per set persones que treballen de manera horitzontal mitjançant assemblees, "tot es discuteix i tothom decideix, tant la persona que porta la comptabilitat com el que imparteix els tallers, totes les feines tenen el mateix reconeixement", apunta Jiménez.

L'associació té en compte les necessitats de les persones i, per tant, es pacta el nombre d'hores que treballarà cadascú. Tot i que cada persona

s'especialitza en una àrea, s'intenta que ningú sigui imprescindible i, al mateix temps, es vol que hi hagi una certa rotació en les tasques. L'entitat intenta fer xarxa i relacionar-se amb altres associacions perquè, com apunta la membre de Candela Sara Barrientos: "Com que nosaltres no més fem prevenció, si -per exemple- detectem un cas de violència de gènere, podem recomanar una altra associació o entitat que ho treballi". També s'intenten buscar espais col·lectius, "sobretot en el context de crisi que estem vivint ara; conjuntament tenim més força".

Taller de prevenció de relacions abusives realitzat amb joves a un institut de barri del Bon Pastor de Barcelona - Associació Candela

Desmuntant la Blancaneus

Per què els set nans no feien les tasques de la llar ells mateixos quan la Blancaneus se'n va anar a viure amb ells? Per què una indígena com la Pocahontas s'enamora d'un assassí de milions de paisans seus com era John Smith? Al *Taller de contes* que proposa el projecte Enruta't, es fa una relectura de les històries que aparentment semblen innocents, però que reflecteixen les relacions de poder en què la dona sempre es presenta sota les qualitats de la bellesa, la comprensió i la dependència i l'home com a personatge fort, solitari i salvador.

L'objectiu del taller, adreçat a l'alumnat de batxillerat i secundària, és desenvolupar una visió crítica buscant alternatives per rellegir els contes populars de forma que el jove triï sota quin model relacional pretén posar-se en comú amb el món i que intenti imaginar-se un altre possible final del relat. De manera que el final feliç no sempre sigui una parella home-dona, un petó i el matrimoni. El taller més innovador que proposa Enruta't és *El teatre de l'oprimit*, que consisteix a viure els conflictes de manera vivencial. És a dir, es planteja una problemàtica concreta i se'n fa una petita representació teatral.

Un cop finalitzada, el públic intervé i planteja noves resolucions del conflicte. Es convidava les persones del públic a intercanviar-se per un o una de les actrius per poder experimentar i visibilitzar altres formes de gestionar el conflicte. L'objectiu principal és treballar de forma col·lectiva per passar els conflictes de l'àmbit privat individual a l'espai públic i grupal.

Enruta't és impulsat per la sociòloga Bàrbara Rabinad i l'humanista Laura Poch, que són les que imparteixen els tallers. A banda d'aquests dos tallers adreçats a joves, també es duen a terme els següents: *Bullying, educació efectiva i sexual i prevenció violència de gènere*. Als diferents grups, s'intenta que es creï un ambient que convidi a la reflexió, que es promoguin els models igualitaris i que les que hi participen adoptin una actitud crítica i activa. Per aconseguir-ho, consten d'una metodologia participativa i dinàmica, partint del supòsit que totes les persones tenen una història prèvia, una experiència actual i un cos de creences (mites, estereotips i prejudicis).

Per tenir una incidència màxima en l'alumnat, entenen que és imprescindible la implicació de tota la comunitat educativa. En aquesta línia, a més de tallers amb l'alumnat, ofereixen tallers per a professorat i també per a pares i mares, que doten les participants d'eines i recursos per afrontar diferents problemàtiques. És el cas dels tallers de prevenció de trastorns alimentaris o de resolució de conflictes adreçats al professorat i a les mares i els pares.

De baix a dalt: Can Batlló

FOTOGRAFIA: Jordi Soler

A la ciutat, hi ha un carrer;
 en aquest carrer, hi ha una casa;
 en aquesta casa, hi ha una escala;
 en aquesta escala, hi ha una habitació;
 en aquesta habitació, hi ha una taula;
 sobre aquesta taula, hi ha un cobretaula;
 sobre aquest cobretaula, hi ha un niu;
 en aquest niu, hi ha un ou;
 en aquest ou, hi ha un ocell.

L'ocell va fer caure l'ou;
 l'ou va fer caure el niu;
 el niu va fer caure la gàbia;
 la gàbia va fer caure el cobretaula;
 el cobretaula va fer caure la taula;
 la taula va fer caure l'habitació;
 l'habitació va fer caure l'escala;
 l'escala va fer caure la casa;
 la casa va fer caure el carrer;
 i el carrer va fer caure la ciutat.

Adaptació de *Poésie involontaire et poésie intentionnelle* de Paul Éluard.

Si parlem de fer ciutat, es pot parlar de processos *bottom-up* (de baix a dalt) i processos *top-down* (de dalt a baix). A Barcelona, la ciutat s'ha transformat, sobretot els últims anys, a través de processos de dalt a baix. Processos que es dissenyen basant-se en les lògiques que dicten els interessos del sector immobiliari o dels sectors amb capacitat d'inversió. De la satisfacció dels interessos d'aquests sectors, en resulta, indirectament, el benefici per als ciutadans. Però aquesta equació que defensen els teòrics de l'economia neoliberal, molt sovint, per molts motius, no dona com a resultat cap mena de benestar global. Can Batlló n'és un bon exemple. A Can Batlló, la crisi ha rebenat l'equació que feia quadrar els seus números i ja fa un temps que els ciutadans hem pres la iniciativa. Es podria dir que s'està donant un procés de fer ciutat de baix a dalt. El recinte de Can Batlló s'està començant a reutilitzar arran de l'activitat que s'està produint al Bloc 11. Una activitat fruit de la iniciativa de la gent del barri i que s'està desenvolupant a tota màquina i amb molta bona salut. Sembla ser que l'ocell ha fet caure l'ou. A partir d'aquí, tot és possible.

Arnau Andrés, LaCol

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

Torna la fúria a la premsa

Marc Torras

En algunes tertúlies, es demanen penes de presó per a la gent que va trencar vidres d'un banc. Per contra, se celebra l'arxivament de la causa contra el cos de Mossos per les càrregues a la plaça de Catalunya. "Això no passa enlloc, Barcelona s'està convertint en la seu dels violents", diu Jordi Basté. "Home, a França, recentment, també hi va haver problemes durant actes del govern", respon el portaveu de la policia catalana, que després afegeix els casos d'Atenes. Perdent el món de vista i com si es tractés d'una obsessió, bona part de la premsa catalana va tornar a treure foc pels queixals pels incidents registrats durant les manifestacions estudiantils de la setmana passada. Recorrent als tònics tòpics i evitant fer una mirada global (o simplement periodística), durant dies, ha recorregut al pamfletisme propi de

Bona part de la premsa catalana ha tornat a treure foc pels queixals pels incidents registrats durant les manifestacions estudiantils

cert periodisme de les Espanyes. A més, cal recordar que, en menys d'un mes, hem pogut observar el tractament mediàtic que ha fet la premsa catalana de la violència

policia a València o els greus disturbis de Grècia i en cap cas s'ha recorregut a aquests discursos. En cap cas.

Amb molta preocupació, es comentava el fet que el diari nord-americà *The New York Times* mostrés les protestes estudiantils de Barcelona a la seva portada. Bàsicament, es parlava de la fotografia (un membre de seguretat d'un banc enfrontant-se a un manifestant) que apareixia sota el titular

"Enfrontaments per les mesures d'austeritat a Espanya". La mateixa imatge apareixia a la portada de *La Vanguardia*, rotatiu que, tal com explicava el portal Media.cat, dedicava nou de les quinze peces referents a les protestes estudiantils a tractar els incidents. Per la seva part, *Ara* escollia la fotografia d'un contenidor en flames. La resta de diaris catalans van seguir diferents estils. *El Periódico* optava, primer, per mostrar una gran foto-

grafia de la marxa i, més avall, una de més petita amb un encaputxat llançant pedres. *El Punt Avui* mostrava la imatge de la capçalera de la manifestació i tan sols feia referència als incidents en un dels tres subtítols. Cal dir, però, que, aquestes referències principals parlaven de "malestar social" i evitaven la desqualificació gratuïta, si més no als titulars. Per la seva banda, TV3 es va centrar en la jornada de vaga i el seu seguiment i va deixar en últim terme els episodis violents.

Les ràdios treien fum

Raci va centralitzar la cobertura informativa en tot allò que estigués relacionat amb incidents. La participació del responsable d'Educació i una portaveu estudiantil en una tertúlia va ser anecdòtica. Va ser l'únic moment en què es va parlar de retallades i model universitari. La resta va estar marcat per la violència i els recurrents *antisistema*. Ja el dia anterior, el conductor de *La Nit a Raci* considerava "irresponsable" convocar mobilitzacions coincidint amb el Mobile World Congress i, el mateix dia, juntament amb la resta de col·laboradors, demanaven penes de presó preventiva per a les persones detingudes, entre d'altres. Va ser més suau, però, que la tertúlia del divendres al matí, durant la qual el portaveu de Mossos va ser el més pacífic del grup. A excepció d'Ernest Folch, que volia situar l'origen de tot plegat en la crisi, la resta insistia a canviar el Codi Penal per poder empresonar la gent que havia trencat vidres. Evidentment, recorrien al tòpic dels "grups infiltrats" i donaven informacions a l'estil d'Antena 3, com la que afirmava que "els radicals es comuniquen a través de walkies i el *what-*

sapp". A més, les intervencions de Folch per retornar al debat estudiantil eren replicades amb perles de l'estil: "N'estic fart, de veure llicenciats que, el dia següent, són professors", a càrrec de Jordi Barbata, que assegurava que la universitat és massa accessible i poc exigent. D'altra banda, van felicitar el col·lectiu de Mossos per l'arxivament de la causa contra ells per les càrregues a la plaça de Catalunya contra el 15-M. Per rematar-ho, el dijous 8 de març, entrevistaran Felip Puig.

A la tertúlia de Catalunya Ràdio van defensar que no s'havia de dialogar amb els estudiants

A Catalunya Ràdio, en canvi, no van treure tant de suc a la violència. L'acarnissament contra l'estudiantat es va mostrar criticant-lo directament. Directament, la tertúlia del dijous 1 de març (formada per Puigverd, Vintrolà, Culla i Cardús), defensava que no s'ha de dialogar amb els estudiants, ja que les assemblees "no són representatives" i no s'ha de "caure en el seu xantatge". De fet, Culla defensava que l'assemblearisme és "una trampa". No satisfets amb això, Cardús va justificar les retallades i va arribar a afirmar que, a la Facultat d'Història de la UAB (que no existeix), "hi sobren professors", així com a la de Matemàtiques. D'altra banda, també es va justificar l'augment de les taxes universitàries.

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

La Burxa

comunicació popular des de 1998

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
RECIBO 35 BAIROS · 08014 BCN · 93 298 99 47

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral.2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?

¡MILES DE SUScriptor@s!

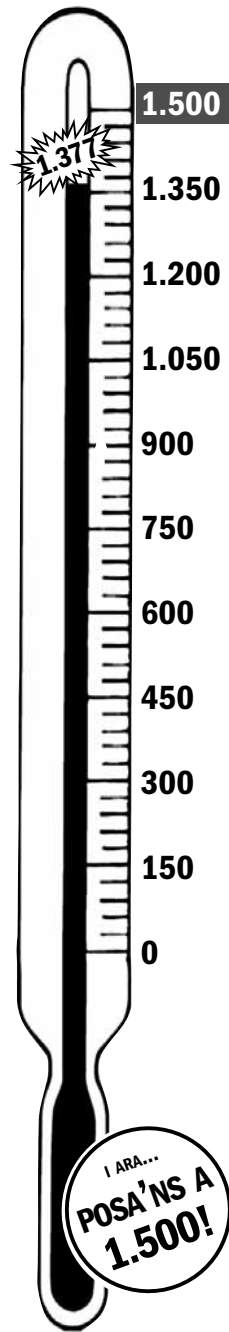
SUSCRIBETE

disco 100

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

EXPRESSIÓ DIRECTA

CONNECTA BARRIS RECUPERA ESPAIS

L'EXPRESSIÓ DIRECTA S'EXPANDEIX I ES LLANÇA AL 'CROWDFUNDING'

Expressió Directa: connecta barris, recupera espais. Aquest és l'eslògan que obra la quarta edició del cicle de músiques crítiques encapçalat per la Directa i que se celebrarà del 10 de març al 26 de maig. Tot plegat amb diverses novetats i nous aliats. El cicle pren una nova embranzida i una nova filosofia: potenciar la xarxa de cultura crítica existent a la ciutat, crear circuits culturals no mercantilistes i enfortir els centres culturals autogestionats com a eina de transformació social. El resultat és una mostra que recorrerà la ciutat amb parades a l'Ateneu Popular de 9 Barris, el Centre Cultural Farinera del Clot, la Lleialtat Santsenca i l'Harmonia de Sant Andreu del Palomar. Per tal de finançar els costos de difusió de tot el cicle, l'Expressió Directa és a Verkami amb l'objectiu d'aconseguir 1.000 euros. La campanya, que durarà fins a inicis de març, preveu anar publicant progressivament les novetats dels diferents esdeveniments d'Expressió Directa que de moment ja podem confirmar que van molt més enllà de la música. Les persones que hi participin com a mecenes podran obtenir diverses recompenses, una de les quals és l'entrada als actes del 6è aniversari de la Directa que se celebrarà el proper 21 d'abril.

+INFO: <http://expressiodirecta.wordpress.com/>

APORTACIONS: www.verkami.com/projects/1377-expressio-directa-connecta-barris-recupera-espais

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · Parada a la UDG. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Biotiga · Ramon Llull, 6 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicflia, 97. | Llibreria Distribuyines · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** Llibreria Atenea · Gavaxtons, 20. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Avancem juntes!!

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres ..... euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens farà arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SÍRIA · ELS PAÏSOS DEL GOLF PÈRSIC PRESSIONEN PER ENVIAR ARMES ALS GRUPS REBELS

Execucions sumàries a Baba Amr mentre els combats es desplacen a altres ciutats

Nico Lupo Sonnabend
Beirut

Després de recuperar el control de Homs, l'exèrcit del règim siria mira cap a les altres ciutats alliberades pels grups rebels. Les poblacions de Rastan i Al-Qusayr, situades una vintena de quilòmetres al nord i al sud de Homs respectivament, on s'han refugiat gran part dels efectius de l'Exèrcit Lliure de Síria (ELS), estan sent assetjades amb armament pesat; també Dera, la ciutat on va començar la revolta ara fa un any. D'altra banda, la Creu Roja ha confirmat que no ha pogut entrar al barri de Baba Amr arran dels impediments imposats pel govern d'al-Assad.

Actualment, totes les mirades es concentren a la ciutat de Dera, prop de Jordània, que està vivint combats molt durs

El règim de Bashar al-Assad intenta recuperar altres ciutats estratègiques de la ruta que porta cap al nord del país des de la capital, Damasc. Actualment, totes les mirades es concentren a la ciutat de Dera, prop de la frontera amb Jordània, que està vivint combats molt durs les últimes hores. L'ELS ha atacat diverses posicions de l'exèrcit i "els tancs han respost disparant els canons contra els barris residencials; al mateix temps, els franc tiradors disparen contra tot el que es mou", relata l'activista Maher Abdelhaq.

Sense notícies de Baba Amr

La Creu Roja i la Mitja Lluna Roja, que havien obtingut el permís del govern d'al-Assad per ajudar la població de Homs, han afirmat en un comunicat que no han pogut accedir al sinistral barri de Baba Amr, el més afectat pels bombardejos i que va ser considerat com la capital rebel fins dijous passat (1 de març). El director general de l'organització, Yves Daccord, ha explicat que "la població no té accés a aliments ni aigua" i que les condicions climàtiques són "tràgiques". Aquest

Un home sosté el cap d'un ferit greu a l'entrada d'una casa que s'utilitza com a hospital a Baba Amr

Cremen retrats del president siria durant una manifestació contra el seu règim

hivern, l'Orient Mitjà està registrant unes temperatures extremes i, a Homs, ha estat nevant de manera intermitent durant els últims deu dies.

Algunes fonts no confirmades parlen d'execucions sumàries a la ciutat. Les habitants que aconsegueixen escapar-se de la població expliquen que l'exèrcit està detenint els homes de més de catorze anys i que molts d'ells són executats al moment. Alguns homes que afirmen haver desertat de l'exèrcit expliquen que els seus caps van ordenar "disparar contra tot el que es mogués". Una altra dona ha relatat a la BBC que el seu fill de dotze anys també va

ser detingut i executat en un control militar.

Mentre l'exèrcit reprimeix durament la població de Homs, gran part de les seves habitants emprenen el camí de l'exili, un exili que, com a mínim, s'allargarà fins a la caiguda del règim baasista. Entre Homs i la frontera amb el Líban, que és on es dirigeixen la majoria d'exiliats, hi ha poc més de vint quilòmetres, però poden trigar fins a dos dies per recórrer una distància que abans es feia en vint minuts. El camí està minat, els controls militars són abundants i molta de la gent que s'escapa està ferida, fet que alenteix la marxa de les refugiades.

La població de Homs que fuig de la repressió, la majoria dones i mainada, perquè els homes de més de catorze anys corren el risc de ser detinguts, s'ha de posar en mans dels passadors libanesos i sirians. I molts dels antics passatges de la frontera, que abans servien pel tràfic d'aliments, objectes tecnològics, tabac o alcohol, ara veuen desfilar llargues cues de refugiades.

Tretze soldats francesos detinguts a Síria

D'altra banda, alguns països estrangers podrien haver començat a enviar armes a l'ELS. Seria el cas de l'Estat francès, Qatar i Dubai. Els grups rebels només disposen d'armament lleuger (pistoles i metralleres) o semipesat (llançagranades) i els països del golf Pèrsic, amb majories sunnites, són els que pressionen més per armar-los. El parlament de Kuwait acaba d'aprovar una resolució que insta a enviar armament als grups rebels, mentre que el ministre d'afers estrangers de l'Aràbia Saudita, Saoud al-Fayçal, ha afirmat que l'oposició de Síria té el "dret" d'armar-se per "defensar-se". Segons el diari libanès *Daily Star*, el règim siria hauria detingut tretze soldats francesos a la ciutat de Homs. Un portaveu francès del ministeri d'Afers Exteriors no ha volgut confirmar ni desmentir la notícia. Tot i la inutilitat de la pressió diplomàtica

sobre el règim siria, de moment, la majoria de països occidentals descarten la intervenció militar per solucionar els problemes. L'oposició de Rússia -que continua enviant armament al país- i de la Xina -que va demanar la fi incondicional de la violència contra els civils i, alhora, renega de l'ajuda humanitària perquè la considera un pretext per a la intervenció- afavoreix la immobilitat internacional.

Els dèbils equilibris de l'Orient Mitjà poden esclatar en qualsevol moment. Mentre els països occidentals i Israel s'enquisten amb el conflicte amb l'Iran, primer aliat del règim siria del partit Baas, Hezbollah anuncia que un atac a Síria podria estendre el conflicte al Líban. Alhora, els interessos dels països del Golf, de majoria sunnita, respecte de l'Iran, de ma-

La pressió de l'opinió pública augmenta cada cop més i sembla que el conflicte s'allargarà "mesos, si no més temps", segons el director general de la Creu Roja

majoria xiïta, passen per aïllar i debilitar el règim dels aiatol·làs fent caure el règim de Bashar al-Assad. La pressió de l'opinió pública augmenta cada cop més i sembla que el conflicte s'allargarà "mesos, si no més temps", segons Yves Daccord. L'establiment d'una zona d'exclusió aèria és un rumor que va prendre força a mesura que passen els dies. Això facilitaria la deserció de molts efectius de l'exèrcit, que ara mateix no ho fan per temor a les dures represàlies per part de l'aviació de l'exèrcit, que fins ara s'ha mantingut al marge del conflicte. Obama va dir, el divendres passat (2 de març), que la qüestió no és "si" Bashar-Al Asad hauria de deixar el poder, sinó "quan". La caiguda del règim ja no es posa en dubte. El que es descobreix són les conseqüències que provocarà a l'Orient Mitjà.

, roda el món

AMÈRICA DEL NORD • EL GOVERN VOL APUJAR EL PREU ACTUAL D'UNA CARRERA FINS UN 75%

Vaga general il·limitada al Quebec per l'augment de les taxes universitàries

Sandra Oriola
Quebec

La xifra total d'estudiants en vaga general il·limitada al Quebec, des del dilluns 5 de març, ja arriba a les 125.000, reagrupades en més de 96 associacions estudiantils. L'objectiu d'aquesta mobilització universitària, que també compta amb el suport de l'estudiantat dels centres d'ensenyament professional (Cégeps), és obligar el govern a retirar completament la pujada anual de les taxes de matriculació previstes als nous pressupostos.

L'augment arribarà als 250 euros l'any en les despeses de matriculació i, per tant, el cost total dels estudis s'apujarà gairebé 1.250 euros

Aquest increment, que es farà efectiu a partir de la tardor de 2012, suposarà un augment de prop de 250 euros l'any en les despeses de matriculació i, per tant, el cost total dels estudis universitaris s'apujarà gairebé 1.250 euros. Fins ara, el preu total d'una carrera a les universitats públiques del Quebec era de prop de 1.600 euros. Així doncs, en termes absoluts, la pujada constituirà un augment de gairebé el 75%.

Un any i mig de mobilitzacions

El mes de febrer de 2010, la ministra d'Educació del govern -que dirigeix el conservador Partit Liberal del Quebec (PLQ) des de l'any 2008- va fer pública per primera vegada la voluntat d'augmentar les taxes públiques d'accés a la universitat de cara als pressupostos de 2012. La resposta de les associacions estudiantils, els sindicats i

Una de les protestes que s'han organitzat per 'cridar' contra l'augment dels preus als centres universitaris

els grups comunitaris va ser posicionat-se en contra de la mesura i convocar diferents accions. El setembre de 2010, una cinquantena d'estudiants van ocupar el despatx de la ministra d'Educació. A l'octubre, hi va haver una vaga general, seguida per 60.000 alumnes, en contra de la consulta *online* que va organitzar el govern per legitimar aquesta pujada, ja que consideraven que formulava les preguntes de forma tendenciosa i feia demagògia perquè oferia respostes tancades. Finalment, el mes de desembre, es va presentar una petició contra la pujada de les taxes avalada amb 30.000 signatures a l'Assemblea Nacional. L'any 2011, davant l'implacable posicionament del govern, es va produir una nova explosió d'iniciatives locals per tot el Quebec: manifestacions regionals, ocupació de despatxos de diputades, desplegament de pancartes, etc. Però, tot i això, el govern no va fer marxa enrere i, el mes de març, va anunciar que la pujada de les taxes seria d'un total de 1.250 euros.

A partir d'aquí, l'estudiantat va intensificar les accions. Es van

convocar diversos dies de vaga general durant el març i es van ocupar els despatxos de la Conferència de Rectors i Directors del Quebec (CRÉPUQ), favorables a la pujada. Abans de les vacances d'estiu, van acampar durant uns dies davant la seu del Ministeri d'Educació i, durant la tardor, van protagonitzar noves mobilitzacions -la més important va ser la manifestació nacional del 10 de novembre al Quebec, que va aplegar més de 30.000 estudiants. Amb tot, el govern continuava sense escoltar els col·lectius d'estudiants.

Davant d'aquest any i mig de mobilitzacions, el 14 de febrer d'enguany, l'estudiantat de la Universitat del Quebec a Montreal (UQAM) i de la Universitat Laval va decidir declarar-se en vaga general il·limitada i va anunciar que, si el govern continuava sense respondre a les seves demandes, la vaga aniria sumant suports de més estudiants i universitats cada setmana. Fins avui, com que el govern continua aliè a les demandes, aquelles primeres 11.000 estudiants han passat a ser 125.000 persones.

La pujada d'impostos no millorarà la qualitat dels centres

El govern justifica la pujada amb l'argument que les universitats públiques del Quebec són les que tenen les taxes d'escolaritat més baixes del Canadà i que aquesta situació és insostenible si és vol continuar mantenint la qualitat.

L'estudiantat, però, desconfia que els ingressos econòmics que suposa l'augment de les taxes de matriculació es destinin realment a la millora de la qualitat de les universitats. Per començar, no hi ha cap estudi ni cap pla ni cap projecte concret del Ministeri d'Educació que analitzi l'estat de les universitats i, per tant, no hi ha cap avaluació ni cap llistat que explícit on cal destinar aquests diners. A més, manifesten que, des de l'any 2007 fins ara, l'augment de 400 euros del preu de la matrícula no s'ha traduït en millores de la qualitat dels estudis, ni pel que fa a les estudiants ni pel que fa al professorat, que no han vist cap augment dels salaris o de la inversió en estudis de recerca. Tanmateix, sí que han augmentat considerablement

els sous d'alguns rectors i rectores i dels alts càrrecs directius.

D'altra banda, l'estudiantat considera un despropòsit que s'incrementi el preu de la matriculació però, en canvi, no es modifiquin els criteris econòmics per a l'obtenció d'una beca o un préstec per part de les oficines d'ajut financer als estudis (AFE), ja que això afectarà directament determinats grups d'estudiants de classe mitjana que són massa *rics* per obtenir una beca, però no *pobres* per accedir a un préstec, tot i l'augment dels 1.250 euros.

Una mirada optimista al passat

La propera fita estudiantil serà la convocatòria d'una altra manifestació nacional, el dijous 22 de març a Montreal, davant l'actitud d'un govern que sembla que no es fa enrere, tal com demostren les darreres declaracions de la ministra d'Educació, Line Beauchamp, que afirma que "la decisió està presa" i proposa al professorat i a les treballadores universitàries "enfrontar-se als piquets i desobeir la vaga".

L'estudiantat confia en la mobilització, ja que gràcies a una vaga que va durar dos mesos es va aconseguir que el govern renunciés a una de les seves mesures

Tot i això, l'estudiantat confia en la mobilització, ja que, el 2005, gràcies a una vaga general il·limitada que va durar dos mesos i va ser seguida per 200.000 estudiants, es va aconseguir que el govern renunciés a convertir 78 milions d'euros destinats a beques en préstecs.

XIV FIRA NATURA

medi ambient i qualitat de vida

Vine a conèixer i a participar en una de les fires més dinàmiques de medi ambient i qualitat de vida.

Hi trobaràs: agricultura i ramaderia ecològica, bioconstrucció i energies renovables, turisme rural, salut i higiene, tèxtil i calçat, artesanía, ong's...

Activitats fora del pavelló, de lliure accés - La participació és gratuïta, cal inscriure's a: firanatura@gmail.com

Mercat de fruita i verdura ecològica - Dissabte 10, tot el dia - Venda directa pels propis productors.

Mercat d'intercanvi d'articles de segona mà - Diumenge 11, tot el dia - Pot participar tothom amb articles propis

9, 10 i 11 de març de 2012 al Pavelló 4 de Fira de Lleida

Amb el preu de l'entrada gaudiràs d'un món natural amb:

- Biorestaurant - ecobar • Exposicions • Conferències
- Projeccions • Tallers • Espai de jocs creatius
- Ludoteca i llar d'infants
- Guarderia de gossos
- Mercats • Mostres
- Degustacions...

Preus populars: divendres gratuït, dissabte 3 € i diumenge 4 €

Totes les activitats són gratuïtes per als visitants a la Fira. Baixa't el catàleg d'activitats a: www.firanatura.org

Si el dissabte 10, portes aquest anunci retallat, l'entrada a la fira només et costarà 2 €

HONGRIA · LA NOVA CONSTITUCIÓ CRIMINALITZA EL SOCIALISME I PROMOU L'ÀILLACIONISME ECONÒMIC

El govern conservador de Viktor Orbán vira cap a l'autocràcia

Roger Suso
Budapest

FRANÇOIS DE RIBAUCCOURT

Des de l'entrada en vigor de la nova constitució, aquest any, Hongria s'ha convertit en un Estat nou de biaix autocràtic, bastit al voltant del primer ministre Viktor Orbán i el seu partit, el conservador Fidesz. La flamant Llei Fonamental -nom que rep la carta magna- va ser aprovada gràcies a la majoria de dos terços que té el Fidesz al parlament des de 2010. El text ha posat fi a la República d'Hongria, que apareix únicament com Hongria, i ha redibuixat les circumscripcions electorals en benefici del Fidesz. El més destacat, però, és la restricció draconiana de les llibertats bàsiques, la violació de la separació de poders, l'autorització al primer ministre de governar per decrets-llei, l'augment del control governamental sobre el banc central i l'emmordassament dels mitjans de comunicació.

La polèmica carta magna, que barreja un nacionalisme romàntic i xovinista amb la retòrica moral del catolicisme i el calvinisme, advoça per un irredemptisme no annexionista i atorga la nacionalitat i el dret de vot a les persones d'origen històricament hongarès però que són ciutadanes d'altres països limítrofs. Són prop de 3,5 milions de persones, que actualment viuen repartides entre Romania, el sud d'Eslovàquia, Sèrbia, Croàcia, Ucraïna i Àustria. Amb aquestes mesures, la nova llei també genera tensió entre els governs centrals d'aquests països i Budapest.

Les lleis aprovades pel Fidesz serveixen per promoure retallades i privatitzacions

A més de la reforma constitucional, les bases de la democràcia parlamentària i la cohesió social hongaresa s'han vist sacsejades per una bateria de lleis aprovades pel Fidesz, que promouen reformes socials, laborals, del sistema sanitari i de l'ensenyament, destacades per les fortes retallades, la flexibilització i les privatitzacions. El govern del Fidesz, amb eufemismes i hiperboles, criminalitza la pobresa i culpabilitza el poble romani dels problemes socials i de benestar. A la vegada, culpa la comunitat jueva de la crisi financera.

Després d'un període de vuit anys de governs de coalició entre els

La nova carta magna, impulsada pel partit de Viktor Orbán, barreja un nacionalisme romàntic i xovinista amb la retòrica moral del catolicisme i el calvinisme

La Casa del Terror es troba a l'antiga seu del partit feixista de la Creu Fletxada

sectors socialdemòcrates i liberals, marcats per escàndols de corrupció, mentides del *premier* Ferenc Gyurcsány i una forta crisi fruit de les receptes de l'FMI, Viktor Orbán, que ja va governar entre el 1998 i el 2002, es mostra decidit a no perdre el poder de nou. Al mateix ritme que està naufragant el projecte europeu i la sobirania dels parlaments s'ha anat dipositant als mercats, Orbán, per no acabar com Berlusconi i Papandreou i desafiant la *troika* FMI, UE i BCE, ha dut a terme polítiques de nacionalisme econòmic aïllacionista, de cara a la graderia. Budapest les atribueix a la seva sobirania i compara Brussel·les amb el Moscou de la Unió Soviètica. Durão Barroso ha llançat algunes advertències a Hongria, però l'avís no s'han

materialitzat amb cap mesura política. L'estratègia d'Orbán és simple: s'oposa als dictats de la *troika* per mostrar la suposada independència del poble magiar i legitimar-se davant del públic hongarès per, després, poder fer la mateixa política neoliberal respecte els nivells de déficit i de deute públic que l'exigida per la *troika*. Orbán també va esmenar la constitució per instituir l'anticomunisme i definir el socialdemòcrata Partit Socialista (MSZP) com a hereu del règim comunista, fet que obre la possibilitat de processar persones que van tenir responsabilitats durant l'època Popular d'Hongria (1949-1989).

Hongria va començar la Gran Guerra formant part de l'Imperi Austrohongarès i la va acabar amb

el Tractat de Trianon, que va suposar la pèrdua de dos terços del seu territori. El període d'entreguerres va estar marcat per la revolució comunista de Béla Kun, que va instaurar una república soviètica durant uns mesos de 1919, i la posterior contrarevolució comandada per l'exèrcit romanès que va donar pas a la dictadura de l'almirall Miklós Horthy. El seu règim, caracteritzat per la subordinació a Hitler, va concloure amb l'ocupació d'Hongria per les tropes alemanyes el març de 1944 i la instauració d'un govern liderat pel Partit de la Creu Fletxada, el moviment nazi hongarès de Ferenc Szálasi, responsable de la deportació de centenars de milers de jueus a Auschwitz i de reprimir brutalment la resistència antifeixista. El règim comunista de després de la guerra, liderat per Mátyás Rákosi i de caràcter estalinista, va quedar marcat per la revolució antisoviètica de 1956 i les seves conseqüències, uns fets que es mantenen ben vius en l'actualitat.

Si hi ha un lloc al país que simbolitzi l'enfrontament i la polarització sociopolítica actual a Hongria, es troba al número 60 de l'avinguda Andrásy de Budapest, a la Casa del Terror, un museu dedicat al terror del feixisme i del comunisme que s'alberga a l'edifici de l'antiga seu de la Creu Fletxada i, posteriorment, de la policia política comunista (ÁVH). El museu, inaugurat per Orbán el 2002, és una exhibició amb una

visió molt clara de la història d'Hongria. El seu objectiu és revisar, manipular i minimitzar el paper de Horthy i Szálasi, retratar al país com a víctima d'invasions i ocupacions estrangeres i culpar l'esquerra i, en concret, el MSZP -el successor parcial del partit que va dur a terme la doctrina del comunisme *gulasch* (1963-1985)- de les misèries actuals del país. A l'ombra d'Orbán, l'ascens electoral del partit ultradretà Jobbik ha estat molt notable i s'ha arribat a convertir en la tercera força del parlament. El Jobbik, liderat per Gábor Vona, és un partit legatari de la Creu Fletxada i està lligat a grups parapolicials de defensa i a milícies paramilitars antisemites i antizingares

A l'ombra d'Orbán, l'ascens electoral del partit ultradretà Jobbik ha estat molt notable

a l'òrbita de la Guàrdia Hongaresa. Tot i les manifestacions de rebuig al Fidesz vehiculades al voltant del MSZP i el moviment d'indignades i d'esquerra crítica Szolidaritás, l'oposició és força minoritària i l'impacte en la governança és feble. Sembla, doncs, que les dretes avancen a pas ferm i van teixint *Orbanistan* amb total impunitat.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Festivals globals i previsibles

Els Oscar atorgats al film francès 'The artist' han suposat una fita en la progressiva internacionalització de la festa de Hollywood, mentre les acadèmies catalana i espanyola han premiat l'esforç industrial sense donar gaire marge a la sorpresa

Per la seva importància mediàtica, els Oscar es poden considerar el final d'un cicle: el dels guardons anuals atorgats per les principals acadèmies cinematogràfiques. Aquests darrers anys, la festa de Hollywood s'ha anat fent una mica més global i no sols gràcies a fenòmens comercials com *Tigre y dragón* (que va recaptar 128 milions de dòlars als EUA i va assolir deu nominacions) o Almodóvar i la seva *Hable con ella* també van tenir presència fora de la categoria dedicada als films de parla no anglesa.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Però fins ara, els premis més grans (millor direcció, millor pel·lícula) mai s'havien destinat a una producció provinent d'un país on l'anglès no és la llengua oficial. L'artífex ha estat el francès Michel Hazanavicius, responsable d'un caramel que apel·la als bons sentiments, una pel·lícula muda que vol transportar l'espectador contemporani a la ingenuïtat del cinema dels galans silencis, del musical escapista o de la comèdia romàntica sense sexe i amb poc conflicte. Davant l'absència de films que haguessin conjugat un èxit esclatant de crítica i de públic, era l'oportunitat per a *The artist* (i pels astuts germans Weinsteïn, distribuïdors nord-americans del film) de triomfar en un any marcat per la nostàlgia.

Eleccions plausibles però sense risc

Per molt que la sorpresa va anar deixant de ser-ho a mesura que les especialistes i les cases d'apostes van començar a fer previsions, aquesta fita en la internacionalització dels Oscar ha fet que la nit americana fos més noticable que els veredictes de les acadèmies espanyola i catalana.

Els Gaudí, almenys, van tenir una gala amb punxa, però el palmarès final va ser de tot menys aventurer: ni *Open 24h*, de Carles Torras, ni *Los pasos dobles*, d'Isaki Lacuesta, van trobar un lloc destacat en un

context de premi a l'esforç industrial. Tot i que sempre és complicat interpretar un palmarès definit per votació col·lectiva, el repartiment de territori entre *Eva* i *Mientras duermes* d'enguany, unit a l'escombrada protagonitzada per *Pa negre* a l'edició precedent, suggereixen que el cinema català s'ha fet *business friendly* i la professió es limita a escollir entre els èxits comercials amb suport crític. Encara que la primera edició dels premis Gaudí va guardonar *El cant dels ocells* d'Albert Serra, la nominació única i estèril de *Los pasos dobles*, l'absència total de *Guest* i *Mercado de futuros*, suggereixen que les propostes més personals difícilment esdevindran protagonistes.

Les propostes cinematogràfiques més personals difícilment esdevindran protagonistes als premis Gaudí

Als Goya, encara fa més temps que no es premia de manera destacada un film poc popular (l'últim va ser *La soledad*). Entre els treballs aspirants d'enguany, només el *western* crepuscular *Blackthorn* necessitava ser relançat de manera desesperada. Però el seu triomf

Escena de la pel·lícula 'The artist', guanyadora de la darrera edició dels Oscars

semblava improbable i el debat es va centrar en l'habitual: o guanyava Almodóvar o ho feia algú altre. I aquest algú ha estat Enrique Urbizu, autor de la rocosa *No habrá paz para los malvados*. El qüestionable premi al modestíssim i acrític film-entrevista *Escuchando al juez Garzón* va significar l'afegit polític a uns premis que, amb altres protagonistes, van seguir els paràmetres dels Gaudí: dimensionar la comercialitat ben executada que no se sotmet completament a les convencions dels gèneres cinematogràfics.

El 'thriller' com a mirall

Un policia decadent descobreix per atzar una trama de violència fonamentalista mentre intenta encobrir els seus propis delictes. Aquesta és la premissa de *No habrá paz para los malvados*, que remet als atemptats de l'onze de març de 2004 amb un cert pudor,

sense ànim de fer sagnar ferides recents. Hi ha ajudat l'enfocament escollit per Enrique Urbizu, que ha aprofundit en el seu estil contingut i laconic, hereu del *thriller* europeu d'artistes com Jean-Pierre Melville. Sobri, escassament espectacularitzador, el treball del basc pot arribar a decebre les aficionades a una intriga més orientada a l'acció.

En algunes entrevistes, Urbizu ha barrejat l'11-M i el 15-M i ha parlat de la necessitat de fer un cinema que reflecteixi una realitat de malestar ciutadà. A mig camí entre l'autoria i la indústria, dialogant amb els motllos genèrics, el basc ha defugit el filofeixisme habitual en la ficció policial, però la seva pel·lícula inclou aspectes moralment ambigus. Al més pur estil del *thriller* individualista que lloa el trencament de tot protocol, l'antiheroi Santos Trinidad

sempre va un pas per davant de la investigació oficial... però no per les seves capacitats sobrehumanes o perquè les garanties constitucionals es representin a la ficció com un llast ineficax, sinó perquè ha pogut amagar informació essencial.

L'intent del realitzador, en tot cas, és molt apreciable, quasi necessari en una societat que difícilment es reconeix en tendències dominants com el drama social castellà d'Iciar Bolaín o Fernando León. En el mirall de la ficció policial, en canvi, poden emergir contradiccions, pulsions autoritàries i fortament conservadores. I, en conrear aquest gènere, Urbizu retorna al públic una imatge que es paeix amb inquietud: una variant bruta i tèrbola de les fantasies feixistoides d'aquell *thriller* nord-americà que sovint es contempla, des d'Europa, amb una falsa superioritat moral.

FOTOGRAFIA

Fotoperiodisme en quatre traços

Es presenta a Barcelona una selecció de fotografies del certamen 'Visa pour l'Image' de Perpinyà

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona mostra, fins al 28 de maig, l'exposició *Més fotoperiodisme. Visa pour l'Image-Perpignan a Barcelona 2012*. Es tracta d'una selecció de reportatges fotogràfics que van participar a l'edició de 2011 del certamen *Visa pour l'Image* que, des de l'any 1989, se celebra cada mes de setembre a Perpinyà. Aquesta cita anual dedicada al fotoperiodisme -i que el temps ha convertit en un referent internacional- va congregat més de 225.000 visitants, durant la seva última edició, al voltant de les nombroses exposicions que envaeixen i animen els carrers d'aquesta ciutat de la Catalunya Nord durant el certamen.

Es tracta d'un veritable festival de la imatge, que per primer cop ha sortit del seu espai per apropar-se a Barcelona

Un veritable festival de la imatge, doncs, que aquest any ha sortit del seu espai habitual per primera vegada per apropar-se a Barcelona i contribuir a reforçar la popularització i l'interès renovat pel fotoperiodisme que s'ha despatat els últims anys entre diversos tipus de públic. Un fenomen que sol trobar la seva explicació més plausible en l'auge que està experimentant la pràctica de la fotografia a través de l'ús generalitzat de la tecnologia digital. En aquest sentit, es pot dir que la conseqüència més positiva d'aquest fet s'observa en el fet que

Tombes monumentals de narcotraficants a un cementiri de l'estat de Sinaloa (Mèxic)

el desig de nombroses persones d'experimentar sense complexos la creació fotogràfica va unit, també, a la seva inquietud per apreciar i llegir les imatges i al seu interès per conèixer més a fons el treball de les professionals del mitjà.

L'exposició *Més fotoperiodisme* respon amb el propi títol a aquesta necessitat apuntada i respon, alhora, al propòsit de la fundació Photographic Social Vision, l'entitat que, amb onze anys de trajectòria en la difusió del fotoperiodisme, ha tingut la iniciativa d'organitzar aquesta mostra.

La selecció de *Visa pour l'Image* que s'exhibeix a Barcelona està formada per quatre reportatges de gran qualitat i de tall clàssic que, d'alguna manera, són com quatre traços sensibles i precisos que tracten de transmetre, a través de la seva unitat i varietat, l'essència de la tasca del fotoperiodisme. D'una banda, es mostra un treball de Martina Bacigalupo que ens permet conèixer la vida quotidiana a la Uganda postbèlica a través de la història d'una dona mutilada que intenta sobreviure al camp. A continuació, es documenten les revolucions àrabs de 2011 a través d'imatges preses per Yuri Kozzyrev a Tunísia, el Iemen, Egipte o Bahrain.

SHAUL SCHWARZ PER A GETTY IMAGES

D'altra banda, un reportatge de Shaul Schwarz retrata la cultura que ha generat el narcotràfic a Mèxic i que cada vegada abraça més població a través dels seus propis fetitxes i de creacions musicals i cinematogràfiques. Finalment, es mostra una selecció d'imatges de la revista *Days Japan* que documenta les conseqüències del tsunami que es va desencadenar l'any 2011 a la costa nord-est del Japó. Com una obra col·lectiva, la selecció inclou indistintament imatges del desastre preses per professionals i amateurs.

Una mostra, doncs, que val la pena visitar i que, en definitiva, tracta de fer valer a favor del fotoperiodisme les velles i conegudes paraules del reporter nord-americà William Eugene Smith (1918-1978): "La fotografia podria ser aquesta llum tènue que, modestament, ens ajudés a canviar les coses".

Més fotoperiodisme

Exposició al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. C. Montalegre, 5. Fins al 28 de maig.

DOCUMENTAL

Quan el comunisme i el catolicisme s'agafen de la mà

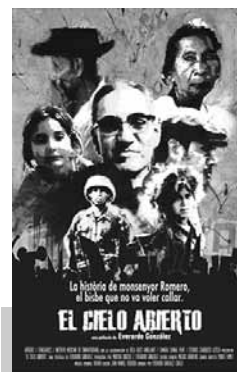
El documental del mes projecta una pel·lícula sobre monsenyor Romero

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

S'havia instruit al Vaticà i simpatitzava amb l'Opus Dei. Quan va ser escollit arquebisbe del Salvador, les altes esferes polítiques i militars del país, que s'esmerçaven a purgar el país del *perill comunista*, se'n van alegrar. Es tracta de la història de monsenyor Romero, el sacerdot que es va convertir en "la veu dels que no tenen veu", la vida del qual queda clarament retratada al documental *El cielo abierto*, d'Everardo González, projectat en el marc de la iniciativa El documental del mes.

"El terreny de Déu no és al cel, sinó aquí, a la terra", afirma Óscar Arnulfo Romero des de l'altar de l'església del Salvador. Si fins llavors la religiositat havia encoratjat el poble a sotmetre's a les injustícies, la repressió i l'explotació amb la promesa del regne del cel, a partir de l'arribada de monsenyor Romero, l'església deixa de ser l'aliada de la classe acomodada i s'alinea amb el proletariat. "La meua missió no és defensar els opressors, sinó els oprimits". És així com Romero fa una crida a la classe treballadora perquè s'organitzi per lluitar contra l'explotació que pateix als camps de *milpa* i a favor de la distribució de la riquesa, ja que la pobresa, al·lega, "és un pecat social".

Al documental, testimonis de primera mà expliquen la violència que es respirava al carrer en aquella època: hi eren habituals els assassinats, les tortures i tota mena d'humiliacions. "Com vols aparèixer: amb comes o sense comes? Amb ulls, o sense ulls?", van preguntar a una dona que, finalment, es va salvar de la mort perquè va accedir a despallarse davant l'exèrcit. Després de relatar els fets, la càmera d'Everardo González l'observa mentre roman uns segons en silenci.

El cielo abierto

Director: Everardo González. Mèxic. Més informació: www.eldocumentaldelmes.com

Finalment, exclama: "No teníem por". I és que el convenciment cristià de donar la vida pel poble estava tan arrelat a la societat que, mentre aquella lluita es dirigís a aconseguir unes condicions de vida dignes per a tothom, no hi havia res a tèmer. Si bé aquesta fe cega en la construcció d'una societat justa i igualitària desvela els punts de confluència entre el catolicisme i el comunisme, els dubtes que sorgeixen en algunes de les *creients* en la revolució en el moment d'empunyar les armes fan que aquestes afinitats trontollin. No obstant això, fins i tot Romero acaba justificant indirectament la lluita armada com a resposta a la repressió il·legítima de l'exèrcit. Tot i que aquesta crida finalment li costés la vida, tal com mostra el film, el llegat de Romero sobre el poble salvadoreny és inesborrable, així com la seva feina de conscienciament de la classe treballadora. Perquè, tal com afirma una de les entrevistades, "el color de la sang no s'oblida."

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, expressions

MÚSICA

Cançons per arribar a l'eclipsi

El grup Quàsar presenta el seu treball 'Eclipse parcial de lunas', on barreja diferents estils que van des del punk fins als quartets de corda

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Amb aquest treball, els components de Quàsar volen deixar ben clar que *Eclipse parcial de lunas* no és un disc convencional ni molt menys un treball acabat. De fet, el 2011, el grup va presentar el seu primer single de tres cançons, anomenat *En un sueño viniste*, que és l'avançament de l'*Extended Play* (EP o reproducció estesa) que presenten aquest 2012. *Eclipse parcial de lunas* compta amb dotze temes, que s'entrellacen els uns amb els altres i intenten seguir la idea que la música és un reflex de la societat on es fa. És per això que, a cada peça, mostren una barreja d'estils que van des del punk, el rock i el flamenc fins als quartets de corda i les simfonies, combinats amb sons com les onades del mar, converses d'astronautes sobre la lluna, la unitat de cures intensives d'un hospital o l'enregistrament de diferents veus de dones que canten les seves cançons d'infància a Kenya, Guinea, Tunísia, Somàlia o el Japó, entre d'altres sons buscats per l'ocasió. De fet, segons els integrants del grup -el baixista Àngel Doblàs i el guitarrista Jesús Arias (ambdós exmembres de la banda granadina TNT, pionera del punk estatal), juntament amb Guillermo Crovetto (vocalista del grup 9.0), el bateria Antonio Cervera i el compositor de música clàssica i concertista Juan Miguel Hidalgo- creuen que no hi ha música moderna o antiga sinó, simplement, música bona o dolenta. Partint d'aquest leitmotiv, es tracta de buscar melodies que arribin i transmetin, basades en la filosofia de "M'agrada aquest soroll... bé, gravem-lo i fem un tema a partir d'aquí". *Eclipse parcial de lunas* també compta

amb la col·laboració del cantautor flamenc Jaime Heredia *El Parramon* -al tema "La següiria del Hierro I"- i de la cantadora Estrella Morente a "La següiria del Hierro II". També hi ha lloc per retre un homenatge al mestre granadí Enrique Morente, amb la versió del tema "En un sueño viniste", on col·laboren la poetessa síria Maram Al-Masri, el llautista marroquí Souhail Serghini, l'exguitarrista de La Guardia Quini Almedros, *El Parrón*, Estrella Morente i el guitarrista flamenc Pepe Maya. Aquest treball, que torna al so punk amb temes com "Europa, Europa" o "Agonía, agonía" i presenta peces tan innovadores i profundes en la sonoritat com "Trastorno mental transitorio" o bé cançons amb guitarres melancòliques com "El Jardín Estranjero", no deixa indiferent.

Quàsar -que en astronomia (quàsar) és un objecte amb aparença estel·lar que és una font molt potent d'ones radioelèctri-

ques- no vol tancar aquest treball, que es converteix en la primera entrega d'un àlbum final que s'anomenarà *Eclipse* i que tindrà un total de 40 temes.

Quàsar

Eclipse parcial de lunas.
Edita KasbaMusic:
www.kasbamusic.com
Presentació disc: 22 de març,
FNAC Triangle (Barcelona).
Concert: 22 de març, Sala
Apol·lo (2) (Barcelona).

CAMPANYES

Recuperar espais per a la llibertat artística

Poble Nou Festival reivindica el dret dels col·lectius a organitzar-se sense imposicions de cap mena

Arkatraz va sortir al carrer per denunciar el procés de desallotjament del CSO

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

En un dels barris de la ciutat de Barcelona més afectats per l'especulació immobiliària i, sobretot, més alterat urbanísticament, durant els dies 9, 10 i 11 de març, se celebrarà la tercera edició del Poble Nou Festival. L'esdeveniment ha estat organitzat pel Centre Social Artístic autogestionat La Nave Espacial, el col·lectiu Bolivianow i totes les persones que formen part del desallotjat CSO Arkatraz. Precisament, la filosofia del festival és promoure les alternatives culturals i, alhora, mantenir el punt de referència a escala internacional que s'ha generat durant les darreres edicions com a espai de representació i creació artística de tot tipus. El festival manté el seu vessant crític i aposta per nous models d'autoorganització. Aquesta edició està marcada pel desallotjament i l'enderroc del CSO Arkatraz. Per aquest motiu, totes les activitats comencen el dia 9 amb el muntatge d'una cúpula geodèsica al solar on abans hi havia hagut Arkatraz. Aquest espai realliberat, el CSO La Nave i la seu de Bolivianow acolliran els tallers -totalment gratuïts- de trapezi doble, clown (iniciació i avançat), dansa africana i percussió, entre d'altres, a més de la resta d'activitats programades. Arran del seu passat industrial, el barri del Poble Nou és ple

de naus, la majoria d'elles en desús des de fa anys. Aquest era el cas de l'edifici situat al carrer Almogàvers 135, que duia més de sis anys abandonat. A causa de les mancances existents al barri pel que fa a espais per a la creació artística, per fer activitats i, sobretot, per a la llibertat en tots els seus vessants, l'any 2009, un grup de persones va decidir ocupar l'edifici i transformar-lo en un centre social i cultural obert a tothom. El projecte va comptar amb la cooperació de molta gent, que l'utilitzava per fer tallers, concerts, exposicions i xerrades i hi mantenien una programació cultural estable. Però, l'abril de 2011, va arribar la sentència de desallotjament -que establia un temps de dues hores per fer-lo efectiu-, amb ella, la destrucció del que havia esdevingut un espai per a la creació d'art i cultura lliures.

Poble Nou Festival

9, 10 i 11 de març.
La Nave Espacial. C. Àvila, 176.
Bolivianow. C. Bolívia, 7.
Metro: Glòries.
Tallers gratuïts. Per apuntar-s'hi, consultar la pàgina del festival. Grups reduïts.
Tots els actes són gratuïts.
<http://www.wix.com/poble-nou/festival/>.

zine maldia 12
Festival de cinema basc a Barcelona

euskal etxea
barcelona

30

Festival de cinema basc a Barcelona

VOS i gratuïtes

Col·loqui posterior amb directors

De l'1 al 30 de març, a l'Euskal Etxea

01 | **Gartxot** | Animació
Col·loqui amb Asisko Urmeneta (director)

02 | **Kimuak** | Curtmetratges
Selecció de curts bascos
Al passeig del Born

08 | **Next Music Station: Lebanon** | Documental
Col·loqui amb Fermin Muguruza (director)

amb la col·laboració i/o suport de

10 | **Azken bidaia**
El último paso | Documental
Col·loqui amb Iurre Telleria i Enara Goikoetxea (directors)

14 | **Urte Berri On, amona!**
Comèdia negra | Col·loqui amb Telmo Esnal i Montserrat Carulla (director i actriu)

+ info
www.euskalnetxea.cat
blog.euskalnetxea.cat

15 | **Flysch** | Documental
Col·loqui amb Alberto J. Gorritiberea i Asier Hillario (directors)

16 | **Arriya** | Drama
Col·loqui amb Alberto J. Gorritiberea (director)

17 | **Bertsolari** | Documental
Col·loqui amb Asier Altuna (director)

23 | **Bi anai** | Drama
Col·loqui amb Imanol Rayo (director)

29 | **Virgen Negra**
Curtmetratges
Col·loqui amb Raul de la Fuente (director)

30 | **Mugaldekoak** | Drama
Col·loqui amb Mireia Gabillondo i Fernando Bernues (directors)

EL PUNT AVUI | el Periódico | arca.cat | Cat fm | butaca

LIBRES

Al rescat de Karl Marx

El professor Terry Eagleton ens mostra el pensament del filòsof que va escriure 'El capital' i la vigència de les seves propostes

L'autor anglès rebut les principals crítiques fetes a Marx

Victor Francelli
expressions@setmanaridirecta.info

Ha passat més d'un segle i mig des que Marx va escriure les seves obres: és evident que, durant tot aquest temps, han canviat algunes coses, fet que equival a dir que d'altres no ho han fet. Sembla intel·ligent preguntar-se si la seva anàlisi encara és vàlida i, sobretot, quines propostes i quines parts de l'anàlisi es poden utilitzar avui dia i quines s'haurien de replantejar. Aquest debat, però, no apareix a la majoria de mitjans de comunicació i això provoca que algunes pensin que Marx està passat de moda, que és poc interessant o, senzillament, que algú ha proposat un model millor. Per desgràcia, això no és així i ens hem de preguntar, com al principi del llibre: "I si totes les objeccions que s'han plantejat més habitualment a Marx estiguessin equivocades? O, com a mínim, encara que no fossin completament absurdes, i si ho fossin majoritàriament?". L'objectiu de Terry Eagleton (Salford, 1943), professor de teoria cultural a la Universitat de Manchester, és reproduir aquest debat per defensar que "Marx va tenir prou raó en relació al raonable nombre de qüestions importants com perquè dir-se marxista pugui ser una descripció raonable d'un mateix". Per fer-ho, recull les deu crítiques que, segons ell, s'han plantejat a Marx més habitualment i les rebut una per una. Podem agrupar-les en tres grups: en primer lloc, les que insisteixen en la distància temporal que ens separa; el segon

grup estaria format per les que consideren el socialisme un projecte inviable; en el tercer, es critica la rigidesa i la visió determinista de les seves estructures. Qui domini la diferència entre marxista (relatiu al que va escriure Marx) i marxista (relatiu a qui, posteriorment, va pensar o actuar seguint les seves idees), notarà que, en algunes crítiques, aquests conceptes es confonen, però això potser és conseqüència de discutir les crítiques més habituals, que no són necessàriament les millors.

A més de plantejar el debat, el llibre aconsegueix fer un compendi del corpus marxista (deixant de banda les propostes marxistes) que podem utilitzar com una introducció amena (o un repàs) al seu pensament. És d'agrair que hagi aconseguit trobar un punt intermedi entre el discurs acadèmic i l'opinió entretinguda, mitjançant un llenguatge planer que evita les complicacions de l'argot filosòfic o econòmic, però sense perdre en cap moment el bon humor. En aquest sentit, cal destacar l'interès de Terry Eagleton per la cultura, a *La idea de cultura: una mirada política sobre los conflictos culturales* (Paidós, 2009), o la seva feina com a crític literari, especialment amb obres com *Una introducció a la teoria literària* (Fondo de Cultura Económica, 2006) o *Literatura y crítica marxista* (Cero, 1996).

Aquesta formació li permet llegir els textos de Marx i Engels d'una manera particular, centrada en connectar-los amb altres textos i amb el seu context social i cultural.

Terry Eagleton

Por qué Marx tenía Razón.
Ediciones Península.
Madrid, 2011.
250 pàgines.

Un últim aspecte que el fa un autor molt indicat és la seva capacitat per pensar autònomament: no defensa de manera acarnissada tot el que va dir Marx, sinó que presenta una reflexió sorgida després de la lectura de les seves obres. Això significa que és possible que no totes les marxistes coincideixin amb la seva interpretació. Precisament, aquest és -des del meu punt de vista- un dels majors encerts d'aquest llibre: no es vol mostrar el pensament de Marx com una doctrina, sinó com un text que permet diverses lectures que, com la del professor Eagleton, aconsegueixen actualitzar-lo i fer-nos-el interessant.

. ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Es crea la primera colla gegantera dins una presó

ESTEFANIA ESCOLA

Ignasi Morgades Gutiérrez
expressions@setmanaridirecta.info

La presó de Lledoners (el Bages) s'afegeix al món geganter amb una colla formada pels mateixos interns. Les noves figures, que representen un pres aixequant pesos -activitat molt difosa al centre i fins i tot prototípica del col·lectiu- i la seva companya, han estat construïdes pels mateixos interns amb l'ajuda dels geganters de la Llacuna i s'han acabat a inicis d'aquest mateix any. El bateig de la parella -que ha estat la primera trobada d'aquest tipus dins un centre penitenciari- es va dur a terme al centre el dia 3 de març i va comptar amb una notable presència de colles geganteres: Sant Joan de Vilatorrada (municipi on s'ubica la presó), Navarcles, la Llacuna, Masquefa, Sant Celoni, la Seu d'Urgell i Juneda, les darreres com a portadores dels gegantons de l'Agrupació de Colles Geganteres de Catalunya.

El projecte va començar el juny de 2010 amb unes jornades de divulgació de la cultura popular i tradicional a l'interior del centre. Aquesta activitat va incloure al seu programa la presència de bastoners, castellers i altres manifestacions, però els gegants van ser els que van generar una atracció especial entre els reclusos. Aquest interès va portar els geganters de la Llacuna, que compten amb un treballador del centre, a orientar i formar els interns cada dissabte al matí

durant prop d'un any i fins avui per construir els gegants, ensenyar les coreografies i tocar les gralles i el tabal, a més d'esdevenir portadors de les figures.

En la configuració de la colla, hi han pres part més d'una desena de presos, que s'han anat rellevant a causa dels canvis de règim d'intercanvi d'alguns dels membres. Els reclusos han participat en totes les fases de construcció i formació de la construcció d'estructures, el modelat, la confecció dels vestits i també el finançament dels materials per tirar endavant el projecte.

Aquesta iniciativa no compta amb cap precedent i és una eina per acostar les presons i el carrer

La creació d'una colla de cultura popular a l'interior d'una presó no compta amb cap precedent i ha esdevingut una eina per acostar les presons i el carrer, encara que sigui de manera simbòlica. Aquesta dinàmica pionera ha de servir, principalment, per generar dinàmiques de retrobament i no excloure la població reclusa dins el dinàmic món cultural del país.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 7 de març

De les mobilitzacions dels anys 80 al 15-M de 2011 a Catalunya

19h Ateneu de 9 Barris

C. Portlligat, 11-15.

Passat, present i futur de les alternatives al capitalisme: des de la campanya a favor del 0,7% (1981-82) fins a les mobilitzacions de les indignades a partir del 15-M a Catalunya (2011), passant pels fòrums socials globals i locals. A càrrec d'Arcadi Oliveres. Presenta: Jordi de Cambra. Organitza: Ateneu de 9 Barris
Més info: www.ateneu9b.net

Estudis Socials: 'Autonomia i auto-institució de la societat'

De 19 a 21h La Ciutat Invisible

C. Riego, 35-37, baixos.

Els darrers mesos, amb l'emergència del moviment del 15-M, s'ha intensificat el qüestionament social cap a les formes de la política representativa que articulen la participació en els règims dels govern actuals. El moviment ha llençat una crítica teòrica a la dominació política ("no ens representen") i a la dominació econòmica ("no som mercaderia") i, alhora, ha desenvolupat un esbós de crítica pràctica, un apunt d'organització del nou protagonisme social -democràcia directa? de base? comunitària? Dins el cicle de tertúlies i debats sobre l'autonomia. Amb José Aristizábal
Organitza: La Ciutat Invisible
Més informació: <http://laciutatinvisible.coop>

Divendres 9 de març

Conferència: La crisi actual i el futur del capitalisme

19:30h Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes

C. Joaquín Costa, 34.

Estem vivint el moment més pròxim al col·lapse d'un model socioeconòmic senil? Quines són les causes i el desenvolupament d'aquesta crisi i a què pot donar lloc? A càrrec de Just Cases, membre de la CNT de Terrassa

Pobre Nou Festival

BARCELONA, 8, 9, 10 i 11 de març

Barcelona és una ciutat cultural, ningú no ho dubta. El que sí que té clar cada vegada més gent és l'elitització progressiva d'aquesta cultura i de la seva oferta, restringida a les butxaques que s'ho poden permetre i submissa a les directrius de l'omnipresent mercat. El tercer festival autogestionat de les arts escèniques i performatives torna al barri on s'ha fet sempre, el Poble Nou, sota el paraigua organitzatiu de la gent de La Nave Espacial, Bolivianow i Artkatraz, que pretenen -des de l'espai que s'alliberen, any rere any, un punt de referència internacional pel que fa als espais de creació i representació artística lliure i alternativa. A més, durant els dies del festival, l'organització i les col·laboracions ens ofereixen una gran diversitat de tallers, amb la idea de fer arribar les propostes creatives i culturals a tots els públics. Ens ofereixen tallers de *Broadway Jazz*, cintes aèries, iniciació al clown, contact, cub de *rubik*, corda, dansa africana, expressió teatral, minivolant, percussió, teles, trapezi doble, verticals i mà amb mà, comesllargues, ioga i trapezi fix. Tots els tallers es fan a La Nave Espacial, el Bolivianow i el Dome durant els dies 9, 10 i 11 i cal inscripció prèvia. Podeu trobar totes les dades del sarau a (Més informació). Programa: **Dijous 8 de març** 12h Acció d'obertura i preparació de l'espai escollit. Punt de trobada a La Nave Espacial (c. Àvila, 176); 15h Dinar popular a l'espai alliberat; 16h Inici de les feines de muntatge de la cúpula geodèsica. **Divendres 9 de març** 12h Finalització del muntatge de la cúpula geodèsica; 15h Menjador popular; 18h *jam session* de música i dansa a l'interior de la cúpula. Escenari obert fins a les 23h. **Dissabte 10 de març** 12h Taller intensiu de verticals i mà a mà a càrrec d'Edu; 15h Menjador popular; 18h Espectacles i concerts al Dome; 21:30h Gran Cabaret reivindicatiu fins a les 23h **Diumenge 11 de març** 12h Desmuntatge del Dome

Més informació: <http://www.wix.com/pobrenou/festival>

i del Centre d'Estudis Francesc Sabat i professor d'Història de la UAB.

Organitza: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes

Dissabte 10 de març

III Petit festival de curtmétratges per la dona

18h Centre Cívic El Sortidor

Plaça del sortidor, 12.

Més info: <http://petitfestivaladonna.wordpress.com/>**Xerrada-debat: La Reforma Laboral. Alternatives i Lluites**

18:30h Passeig Urrútià, 125.

A càrrec de Vidal Aragonés, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda i Jesús Plaza, dirigent sindical de la IAC. Organitza: Trobada. Alternativa de Nou Barris

Kafeta BordaA partir de les 19h CGB
Passatge Valeri Serra, 23.19h *Estratègies de lluita i visibilització lesbica*

Taula rodona dinamitzada pel grup de dones Te n'aDones?

21h Presentació i entrega de la revista *l'Accent Bord*

22h Festa Desviada amb DJ Marikar-

men Free i Kruising&Love videopro-

jeccions. Hi haurà pinxos per sopar!

Organitza: Brot Bord, Te n'aDones? i

Col·lectiu Gai de Barcelona

Més informació:

brotbord.blogspot.com

Diumenge 11 de març

Vuitena Calçotada popular de Les Corts

12h Jardins de les Infantes

Amb mostra de cultura popular, jocs

tradicionals, actuacions musicals,

parlaments de treballadores en lluita...

Organitza: Ateneu Popular de Les

Corts

Més info: [www.ateneupopulardeles-](http://www.ateneupopulardeles-corts.org)[corts.org](http://www.ateneupopulardeles-corts.org)

CANOVELLES

Dimarts 13 de març

Jornada en defensa de l'escola pública

Escola de Mòduls Els 4 vents

C. Santa Madrona s/n

Programa: 18h Xerrada amb Agustí

Coromines. 19:30h Assemblea d'en-

senyament del Vallès Oriental.

Sopar per compatir, Pd's. Zona de

gronxadors!

Organitza: AMPA

CORNELLÀ

Dissabte 10 de març

Actes culturals d'hivern.**Que el fred no ens pari!**

Local de la CNT-AIT Cornellà

C. Florida, 40.

17:30h Xerrada informativa sobre la

nova reforma laboral 2012

A càrrec de Miguel Lucena, advocat

de la CNT.

19h Projectió del documental *Munis:**La Voz de la Memòria*, amb posterior

cinefòrum amb protagonistes del

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m' aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volstens.org

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS

DIJOURS 8

Vents de gregal i tramuntana a les comarques de Girona. Temperatures baixes, ambient altre cop d'hivern.

DIVENDRES 9

La sensació de fred es mantindrà a les hores nocturnes. Al migdia, els termòmetres seran més suaus al País Valencià.

DISSABTE 10

Alguns núvols baixos a la costa de València i Alacant. També a Ses Illes. Humitat en augment. Pocs núvols.

DIUMENGE 11

Els vents aniran girant a component marítim. Incidiran més a les costes del País Valencià. Temperatures fresques.

DILLUNS 12

Els núvols seran més gruixuts a Menorca i València, es poden esperar quatre gotes. Ambient fresc i humit.

DIMARTS 13

Els núvols deixaran pas a precipitacions disperses. Vents de llevant i xaloc. Ambient fred durant tot el dia.

documental. I després pica-pica, entrepans i cafeta.
Organitza: CNT-AIT Cornellà
Més informació: cntcornella@cnt.es

FRAGA

Dijous 8 de març
Cine i tertúlia: 'Persèpolis'
20h IES Bajo Cinca
Persèpolis és la història commovedora d'una nena precoç i de ment inquieta que creix a l'Iran de la Revolució Islàmica. A més, cafè solidari i rebosteria ecològica per a tothom.
Organitza: CNT Fraga
Més informació: fraga@cnt.es i <http://bajocincaoliberal.blogspot.com>

GRANOLLERS

Dissabte 10 de març
Presentació del documental: 'Indomables. Una historia de mujeres libres'
18:30h Anònims, menjars i pensar
C. Ricomà, 57.
Organitza: Assembla Llibertària del Vallès Oriental

LLEIDA

Dissabte 10 de març
Xerrada: La dona i la reforma laboral
18h Aula Magna de l'IEI
Plaça de la Catedral s/n
Amb la projecció del documental *Indomables. Una historia de mujeres libres*
Organitza: FI de la CGT de Ponent

REUS

Dissabte 10 de març
Actes de la diada de la dona treballadora
Casal Despertaferro
C. Martí Napolità, 7.
11h Projecció de documentals. 17:30h Xerrada: *Teresa Mañé, mestra lliurepensadora de Reus*; 19h Xerrada: *Subjectivitat, ordre social i patriar-*

35 anys de l'Ateneu Popular de 9 Barris

BARCELONA, 10 de març

Enmig de retallades en cultura i en un ambient contaminat per la cobdícia i la ignorància, l'Ateneu de 9 Barris tanca files al voltant de projectes comuns i autogestionaris. I ho fa per celebrar els gens menyspreables 35 anys, set lustres -es diuen ràpid- de creació des de la cultura popular i també de suport a creacions de base autònoma i autogestionària, amb la idea de dotar el combatiu 9 Barris d'un espai on reivindicar-se i organitzar-se. Però l'espai no és únic a Barcelona. Hi passen més coses, a la gran ciutat. Entre d'altres, que aquest setmanari fa anys i que hi ha altres espais similars a d'altres barris de la capital catalana. Per això s'ajunten i fan el cicle Expressió Directa 4.0, que aquesta setmana fa parada i fonda a l'Ateneu d'aniversari. Programa: 21h Marató d'espectacles: Los Galindos, Los Excentricos, Joan Català i Martí Soler (Cia. Daraomai), Boni, Desastrosos Cirkus i La Família Bolondo. L'entrada és solidària amb la idea de fer front als nous projectes de l'Ateneu. Ateneu Popular de 9 Barris. C. Portlligat, 11-15.

Més info: www.ateneu9b.net

cat; 21h Sopar popular; 23h Festa
Organitza: Dones en Acció

RIPOLL

Dissabte 10 de març
Jornada Reivindicativa: Cada dia el dia de la Dona
Sala Eudald Graells
C. Sant Joan, 1.
18h Xerrada: Agroecologia i feminisme; 20h Passi de fotos de dones i 15-M; 21h Concert juvenil; 23h Concerts
Organitza: Agora del Ripollès

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Divendres 9 de març
Actes en motiu del Dia de la Dona Treballadora
19h Casal Popular La Guitza
C. Migdia, 13.

Organitza: Coordinadora de l'Esquerra Independentista
Més info: <http://www.laguitza.cat>

Dissabte 10 de març
Seminari: El cinema i la guerra
Centre Borja
C. Llacers, núm. 30.
La crítica més radical de la guerra s'ha conegut al cinema i la seva apologia més sublim també. Mostrar aquesta doble cara del cinema, com a element crític i com a astut defensor de la violència necessària, estudiar les diverses estratègies narratives i descobrir els parans als quals ens pot portar el setè art és l'objectiu d'aquest seminari.
10h Presentació del Seminari. A càrrec d'Arcadi Oliveres, president de la Universitat Internacional de la Pau.
10:30-11:30h Conferència i debat: *La*

pau crea acció dramàtica? Amb en Jordi Balló, escriptor, professor i gestor cinematogràfic. 11:30h Pausa, cafè. 12-13:30h Conferència i debat: *Entre l'espectacle i la propaganda. El cinema, les dues guerres mundials i la guerra civil espanyola*
A càrrec d'Angel Comas, crític i historiador del cinema. 16:30-18h Conferència i debat: *La guerra pròxima*. Amb Pepe Baeza, fotògraf i periodista. 18:30h Cinefòrum: *Armas al hombro*. Els arquetips de les pel·lícules bèl·liques. Amb Pere Ortega, investigador del Centre Delàs, es reflexionarà al voltant del film de Charls Chaplin. El divendres 9 de març tindrà lloc un acte comprès dins la programació del seminari. 19h Cinefòrum: *La delgada línea roja*, de Terrence Malick. Denúncia de les guerres i les actituds militaristes amb Jesús-Angel Prieto, historiador de l'art, professor de l'escola Massana.
Organitza: Universitat Internacional de la Pau
Més informació: www.universitatdelapau.org i comunicacio@universitatdelapau.org

TÀRREGA

Dissabte 10 de març
Xerrada: Les retallades, la crisi i l'actualitat social
19h Casal Popular El Rostoll
C. Ardevòl, 12.
A càrrec d'Arcadi Oliveres. Al finalitzar l'acte, hi haurà un pica pica per poder continuar amb el col·loqui.
Organitza: Casal Popular El Rostoll
Més informació: elrostoll.blogspot.com

MONTORNÈS

Divendres 9 de març
Acte Informatiu: Prou Retallades!
19h Sala Polivalent de l'església de Sant Sadurní
A càrrec d'Arcadi Oliveres
Organitza: Plataforma Contra les Retallades de Montornès

Dissetè Aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà

BERGA, 9 i 10 de març

Divendres 9 de març 20h Passi de vídeo muntanyenc; 21h Sopar de pinxos; 22h Festa; Dissabte 10 de març 11h Torneig de Tennis Taula; 13h Vermutada Popular; 14h EcoCalçotada; 18h Música La Berguedana de Folklore Total. Micro obert; 21h Sopar de Tapes; 22h Concert: Mousse d'Aranya, Raimon, Garfunkel i el Piltrafilla; Karaoke punk; Pd Whastada. Durant els dos dies exposició: Dones en Lluita. Organitza: Ateneu Llibertari del Berguedà. C. Pinsania, 7, baixos.

17è Aniversari
Ateneu Llibertari del Berguedà

Divendres 9 de Març	Dissabte 10 de Març
20:00 Passi de Video Muntanyenc	11:00 Torneig de Ping-Pong
21:00 Sopar de Pinxos	13:00 Vermutada Popular
22:00 Festeta	14:00 Calçotada Ecològica
Organitza: Club Excursionista Pinet Berga	18:00 Musiqueta amb la Berguedana de Folklore Total.
8 de Març Dia de la Dona Treballadora	Tot seguit, micro obert
***Durant els dos dies: Exposició Dones en Lluita	21:00 Sopar de Tapes
	22:00 Concert:
	-Mousse d'Aranya
	-Raimon, Garfunkel i el Piltrafilla
	-Karaoke punk
	-Pd Whastada

Totes les Activitats a L'Ateneu Llibertari del Berguedà
Berguedà: C/ Pinsania N°7 Baixos (Berga)

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Barcelona
CONTRA LA IMPUNITAT POLICIAL
Concentració contra la resolució que archiva la querrela per les agressions dels Mossos a la plaça de Catalunya
Dimecres 7 de març.
19h Plaça de Catalunya
Convoca: Col·lectiu d'agredides del 27m

FEM-NOS FORTES, FEM-HO JUNTES!
LA NIT ÉS NOSTRA!
MANIFESTACIÓ NOCTURNA DE DONES, LESBIANES I TRANS.
Dimecres 7 de març.
20:30h Plaça de les tres xemeneies
Convoca: Acció feminista autònoma
Més info: <http://vimeo.com/37861288>

8 de març.
NO COSIREM LES VOSTRES RETALLADES! PLANTEM CARA!
Barcelona: 19h Plaça Universitat
Castelló de la Plana: 19:30h Plaça de la Pau
Lleida: 19:30h Plaça de la Catedral
Palma: 20h Plaça d'Espanya
Tarragona: 19h Estàtua dels Despullats
València: 19h Jardins del Parterre

València
CONCENTRACIÓ PELS DRETS DELS ANIMALS
Dissabte 10 de març
16h Plaça de bou
Convoca: Plataforma Carles Pinazo

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Gorka Ovejero ACTIVISTA ANTI-TAV | ENCAUSAT PER LLANÇAR UN PASTÍS A YOLANDA BARCINA

“La massa guanyada contra el TAV és la que està informada”

El 27 d'octubre passat, quatre membres de Mugitu!, un dels col·lectius bascos d'oposició al Tren d'Alta Velocitat (TAV), van llançar tres pastissos a Yolanda Barcina, presidenta de Navarra, durant un acte institucional a la ciutat occitana de Tolosa de Llenguadoc. Per aquells fets, l'Audiència Nacional espanyola ha obert un procediment sumari que pot dur-los a la presó. Qui ho té pitjor és Gorka Ovejero, al qual, per la seva condició de tinent d'alcalde a l'ajuntament d'Arruazu (Navarra), podrien caure-li fins a nou anys de reclusió. Ovejero representa una generació d'activistes que, a través de l'acció política i la desobediència civil, han escrit el seu compromís a favor d'un model de desenvolupament just i respectuós amb el medi. La lluita contra el TAV ha esdevingut un dels referents de les lluites socials al sud d'Europa i, molt en particular, al País Basc.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Quin objectiu persegueix l'acció contra Barcina?

Sabiem que la majoria de presidents autonòmics i regionals francesos dels Pirineus estaven convocats a Tolosa de Llenguadoc per parlar sobre les línies d'alta tensió. Volem aprofitar-ho per denunciar aquestes infraestructures, aturar l'acte i, com vam fer, empastifar la presidenta Barcina.

El procés judicial instrueix l'Audiència Nacional i no l'Estat francès. A què ho atribueixes?

A Euskal Herria, les accions contra el TAV sempre han tingut una resposta repressiva important. Fins i tot el sindicat ELA va desvetllar una nota de l'Ertzaintza segons la qual els responsables de cometre accions han de ser enviats a l'Audiència Nacional, on el concepte d'autoritat té connotacions franquistes. Tant és així que sanciona amb penes de presó fets que, a Europa, només es consideren com a falta. Nosaltres vam fer l'acció a l'Estat francès perquè era fàcil entrar al recinte, però també perquè creïem que les conseqüències eren menors.

“El capitalisme continua en el seu camí predador fins que el cos l'aguanti”

No ha estat així?

Vam ignorar una llei del poder judicial segons la qual un acte delictiu entre espanyols fora del seu territori passa a mans de l'Audiència Nacional. Ara, se'ns acusa d'atemptat a l'autoritat, un càrrec pel qual ens poden caure entre quatre i sis anys. En el meu cas, m'acusen d'haver utilitzat el càrrec per delinquir i incrementar la petició un 30% més, cosa que pot suposar nou anys de presó.

En quin punt es troba la lluita contra el Tren d'Alta Velocitat al País Basc? S'ha guanyat la batalla de les idees?

La massa guanyada és la que està informada. Només cal que expliquem la despesa econòmica, l'impacte ambiental i la poca utilitat del projecte perquè tothom s'adoni del disbarat que representa, sobretot entre la població més afectada. Una prova d'això és el fet que, als indrets de Biscaia per on passa el TAV, el PNB va perdre les darreres eleccions municipals, mentre que l'esquerra *abertzale*, que s'oposa al projecte, ha incrementat el seu suport. En canvi, a les grans ciutats, el debat queda diluït, per això intentem arribar-hi a través d'accions que també traslladen missatges concrets.

L'ofensiva del TAV s'inscriu en un context d'agressions contra el teixit econòmic i ambiental del País Basc?

Respon a un model d'infraestructures que AHT Gelditu Elkarlana, Mugitu! i altres entitats hem rebutjat públicament. No sols el TAV, també les tèrmiques, les benzineres o les instal·lacions lligades al projecte. En lloc de la recollida porta a porta, s'inverteix en cimenteres i abocadors, amb el perjudici que tenen per a la salut de la població. En aquest sentit, les elits polítiques, econòmiques i comunicatives s'han unit a la banca per anorrear els interessos del poble basc.

No creus que la promesa de crear llocs de treball pot seduir una part del poble?

El poder maneja prou mecanismes per poder convèncer d'això; aquesta idea s'ha de rebatre amb informació. AHT Gelditu Elkarlana ho va fer quan el govern basc va mentir dient que el TAV trauria camions de la carretera i, a Navarra, quan es va anunciar que el tren suposaria 10.000 llocs de treball, que ja s'han rebaixat a la meitat. Al marge que la immensa majoria de treballadors són persones vingudes de fora i en condicions pessimes; només

EKINKLIK

una minoria -están obligats per llei- són dels municipis dels voltants. **Quina alternativa plantegeu?** Des de Mugitu! hem presentat un estudi que assenyala que el 96% de la població es mou cap a les capitals de la seva província. Per això defendem transports que cobreixin aquesta tendència i no infraestructures d'alta velocitat destinades a empresaris i alguns estudiants i que, segons la majoria d'informes, són insostenibles en tots els aspectes. Nosaltres apostem per un tren social amb una xarxa respectuosa amb el medi.

“Les elits polítiques, econòmiques i comunicatives s'han unit a la banca per anorrear el poble basc”

Elorrio i Anoeta van celebrar consultes que van palesar el rebuig unànime al TAV. Penseu en alguna iniciativa similar pel conjunt del País Basc?

És complicat fer-la quan ja s'han iniciat les obres a la Comunitat

Autònoma Basca i a Navarra. La prioritat és sensibilitzar sobre els efectes que té la infraestructura i sobre el fet que els interessos de les constructors, les autopistes elèctriques i les tèrmiques menyspreen les necessitats socials. El capitalisme continua el seu camí predador fins que el cos l'aguanti.

Quins lligams teniu amb altres grups contraris al TAV?

El gener de 2010, en el marc d'una marxa a la frontera entre Irun i Hendaia, diversos col·lectius europeus van aprovar la *Carta d'Hendaia*, on es recollia el dret de decidir i la defensa d'un model de transport més just i sostenible. Aquesta coordinació es manté dempeus i, malgrat la pressió dels *lobbies* europeus a favor del TAV, continuem la nostra feina de formiga per paralitzar la infraestructura.

Caldrà dur a terme accions de desobediència civil com la que es va fer contra Barcina d'ara endavant? Gràcies a accions com aquesta mantenim la flama. Recordo quan vam tintar 31 rius de verd fluorescent per denunciar la pèrdua dels aqüífers, o les 100.000 multes simbòliques als cotxes per denunciar el cost del TAV. D'aquesta manera, hem arribat a molta gent i hem demostrat que la lluita continua ben viva.

. LA COLUMNA

Dubtes elèctrics

Jaume Barrull i Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Un company d'aquests del rotllo una vegada em va dir que ho negaria si mai revelava la seva identitat: estava a favor de l'energia nuclear. Vaig somriure i escoltar, no és un passavolant que diu coses per dir. És sensat, un home culte que raona les opcions i sap que aquest pensament contradiu els adhesius ecologistes que alguns, més abans que ara, duïen al darrera dels seus cotxes contaminants. Acceptava, no sé si resignat, que l'esquerra no estava preparada per a aquest debat intern i no volia ser ell qui l'obris. Jo tampoc penso fer-ho, ja tinc prou maldecaps.

Aquesta confessió em ve a la memòria perquè no fa gaire un bon amic m'explicava els despropòsits d'una planta de biomassa que volen fer a les Garrigues. Es veu que aquestes instal·lacions cremen molta massa forestal i quantitats d'aigua inassumibles per una comarca de secà com aquella. Temps enrere, el mateix personatge criticava els parcs eòlics, ara els defensa com una alternativa raonable. Quan hi ets a la vora fan soroll, cert. Però hòstia, vull treballar amb l'ordinador i tenir un radiador encès, vull mirar la tele i tenir una nevera engedada sempre, vull fer una rentadora mentre escolto música. Merda, és així, sóc així de consumista. Estic a favor del decreixement i em sembla que les nuclears no m'agraden, però estic corromput pel sistema i el meu benestar és elèctric.

És trist que no puguin explicar les seves alternatives per produir electricitat sense contaminar

La DIRECTA ha donat suport a les campanyes d'Ipcena, entitat ecologista de Ponent, contra els molins de vent de la Serra del Tallat. Aquesta entitat, malauradament, té una escassa difusió als mitjans de comunicació de masses; només hi surten quan protesten. És trist que no puguin fer arribar les seves propostes a l'opinió pública: que no puguin explicar les seves alternatives per produir electricitat sense contaminar, sense agredir el territori, sense posar en perill cap espècie animal o vegetal, sense fer malbé el paisatge. I dono per suposat que les tenen; però a mi no m'acaben de quedar clares i, de vegades, tinc l'amarga sensació que sempre estem en contra de tot.